بسم الله الرحمن الرحیم

دانشگاه تهران

تجربه چین در مبارزه با کرونا از زبان چینیان

(مجموعه‌ای از ۱۹ گفتگوی اختصاصی با اقشار مختلف چین)

پاییز و زمستان ۱۳۹۹

تهیه کننده: انجمن علمی گروه زبان چینی دانشگاه تهران

به کوشش: نگین اوحدی، سپیده سادات اطیابی، بیتا جعفری، حدیث جهانبخشی، شیرین خوش‌آبی، پرهام ذبیحی، آرا رادمنش، محمد جواد صادقی نسب، سارا طباطبایی، معصومه عبادیان، مهسا کرمی، هنگامه کرمی، سوران ناصری، ستاره نغمه، فریدا یزدانی

اساتید ناظر: دکتر امین بذرافشان، دکتر حامد وفایی

طراحی، صفحه‌آرایی و امور فنی: پرهام ذبیحی، آرا رادمنش

تقدیم به محضر شهدای

والا مقام کادر درمانی کشور

و تک‌تک جان بر کفان جبهه

حفاظت از سلامت و بهداشت

ایران زمین

فهرست

کلامی درباب این مجموعه:

پیرو تجربه موفقی که با همکاری دانشجویان و اساتید رشته زبان و ادبیات چینی دانشگاه تهران در آغاز ماجرای کرونا در مسیر ترجمه مقالات علمی و اطلاع‌رسانی موارد بهداشتی به مردم عزیز کشور بدست آمد، امروز با توجه به نیاز مبرم کشورمان به بهره‌گیری از تجربیات دیگر کشورها و بخصوص چین، بر آن شدیم تا در راستای مسئولیت اجتماعی خویش و تمامی افراد جامعه، حرکتی دوباره را برای یاری رساندن به تصمیم‌سازان و کادر مظلوم درمانی ایران در حد وسع خود پیگیری و انجام دهیم. بالای بیست نفر از بهترین دوستان دانشجو گردهم آمدند تا در کنار هم به این امر خطیر بپردازیم. محور اصلی کار در این برهه بر انتقال تجربیات کارآمد چین در مهار و کنترل ویروس کرونا بوده است؛ این بار نه از ابعاد پزشکی، بلکه در حوزه‌های اجرایی و تجربیات مردمی در برنامه‌هایی چون قرنطینه عمومی و موارد مشابه. به بیان ساده ببینیم در چین چه کردند که بر خلاف آمریکا و اروپا و کشورمان، امروز در اغلب مناطق کشور چین زندگی عادی در جریان است و تلفات کرونا هم عملاً متوقف شده است. برای این منظور در هماهنگی با دست اندرکاران گروه زبان چینی دانشگاه تهران، تعدادی سئوال تعیین شد و بر پایه این سوال‌ها، مصاحبه‌هایی به صورت صوتی، تصویری یا نوشتاری با هموطنان مقیم چین و مردم این کشور انجام گرفت که نتیجه تلاش‌های این گروه با هدف بهره‌برداری نهادهای مربوطه و تمام ایرانیان عزیز تقدیم می‌شود. توجه داشته باشید که تفاوت‌های موجود در پاسخ هر شخص، با توجه به محل سکونت و شرایط خاص خود ایجاد شده است که از میان آن‌ها جنسیت، سن و شهر یا استان محل سکونت ذکر شده است.

نکاتی در باب مبارزه چین با کرونا:

با انتشار خبر درگذشت دو هموطن در شهر قم به دلیل ابتلا به ویروس کرونا، بررسی روند مواجهه با این ویروس در پرجمعیت‌ترین کشور جهان و آموختن درس‌هایی از آن برای ایران که اکنون با این ویروس رویاروی شده، نه تنها لازم و مفید که ضروری به نظر می‌رسد.

بدون شک باید دولت چین را یکی از قدرتمندترین حکومت‌های جهان در امر «مدیریت» بدانیم که شایستگی خود در عرصه‌های مدیریتی به ویژه در حوزه اقتصادی را به رخ جهانیان کشیده؛ پرواضح است که ایجاد فضای توسعه پایدار برای کشوری با بیش از یک میلیارد و چهارصد میلیون نفر جمعیت و فراتر از آن، بیرون کشیدن چند ده میلیون نفر از زیر خط فقر طی سال‌های اخیر امری است که نمی‌توان به راحتی از آن چشم‌پوشی کرد.

اما آنچه این نوشتار قصد پرداختن به آن را دارد، مدیریت چینی‌ها در حوزه بحران یا به بیانی «مدیریت بحران» است که جدیدترین نمونه آن در مواجهه این کشور با ویروس کرونا رخ نموده است. البته نباید از یاد برد که حاکمیت چین نیز همچون تمام دولت‌های جهان، عاری از اشکال نبوده و در مواردی با بروز اشتباهاتی، هزینه‌هایی را به این کشور و مردم آن تحمیل کرده، اما آنچه در چارچوب همین بحث و موضوع مدیریت بحران اهمیت می‌یابد، شناسایی سریع عاملان اشتباه و اصلاح روند یاد شده است که در بسیاری از موارد در چین بروز و ظهور داشته و جدیدترین نمونه آن ماجرای پزشک چینی افشاگر کرونا و برخورد دولت چین با او بود.

از سوی دیگر به نظر می رسد چینیان به عنوان جامعه‌ای شرقی که در کوران مدرنیته قرار گرفته‌اند، به رغم تمامی تفاوت‌های فرهنگی و اجتماعی، در برخی خصوصیات فردی و جمعی، با ایران و ایرانیان قابل قیاس باشند و از این رو توجه به تجربه چینی‌ها و مدل مدیریتی این کشور در مواجهه با بحران‌ها می‌تواند حاوی درس‌های مهمی برای دولتمردان ایرانی و هموطنان‌مان باشد.

پس از ذکر دو مقدمه یاد شده، نکاتی از مبارزه چین با کرونا برای آگاهی ایرانیان در شرایط فعلی مورد اشاره قرار می‌گیرد.

آنچه بیش از هر چیز در چین پس از رسانه‌ای شدن ماجرای کرونا و اعلام فراگیری این ویروس چشم گیر بود، تشکیل مثلثی مدیریتی با سه ضلع «درمانی، تبلیغاتی و ایمنی» بود. تشکیل بازوی درمانی

در مواقع بروز بحران‌های بهداشتی و پزشکی از مسلماتی است که در هر کشوری رخ می‌دهد اما در این زمینه آنچه چین را از دیگرکشورها متمایز میکند، «سرعت» ساماندهی نیروها در این حوزه و عملیاتی‌سازی سریع امکانات بهداشتی – درمانی بوده است. ساخت بیمارستان ویژه در شهر ووهَن و اعزام صدها پزشک و نیروی متخصص و داوطلب از سراسر چین و مراکز بهداشتی به مرکز حادثه از اقداماتی بود که به سرعت از سوی دولت چین اجرایی شد.

یکی از خصوصیات چینی‌ها که از قضا در جامعه ایرانی چندان توجهی به آن نمی‌شود، اطاعت بی چون و چرا از مافوق در حوزه‌های مختلف و انجام وظیفه محوله بدون اعمال نظر شخصی است که شاید بتوان از آن به عنوان یکی از مهم‌ترین اهرم‌های مدیریتی این کشور در شرایط خاص یاد کرد. دستگاه‌های متصدی امور بهداشتی چین پس از ساماندهی اولیه نیروها در مرکز بحران، به دقت تقسیم‌بندی شده و حتی جزئیاتی چون رنگ یونیفرم افراد که نمایانگر حوزه کاری آن‌ها در بخش‌های مختلف از جمله خدماتی، شناسایی، درمانی، پرستاری و غیره بود تعیین شد. همزمان گروه‌هایی ویژه در مراکز پژوهشی چین مامور به بررسی ابعاد موضوع و شناسایی خصوصیات ویروس برای تعیین راهکارهای درمانی شدند که البته هنوز تحقیقات در این حوزه به نتیجه نرسیده است.

ضلع دوم مثلث یاد شده، تبلیغات و ابزار آن یعنی رسانه است. شاید بیراه نباشد اگر بگوییم در مواقع بروز بحران، آنچه بیش از هر چیز حتی مسائل درمانی – بهداشتی موجب بهبود اوضاع می‌شود امر اطلاع‌رسانی صحیح و تبلیغات است که در اغلب موارد نه تنها موجب پیشگیری از فاجعه شده بلکه قابلیت مدیریت وخامت شرایط بحرانی را نیز داراست. در ماجرای رویارویی چین با ویروس کرونا، هر چند که دولتمردان چینی در گام نخست و در واکنش به اعلام خطر یک پزشک چند ماه پیش از فراگیری ویروس چندان عملکرد قابل قبولی نداشتند؛ اما با جدی شدن موضوع، ضمن اصلاح رویه سابق، اطلاع‌رسانی دقیق و سریع را در دستور کار خود قرار دادند. یکی از ویژگی‌های جامعه چینی که شباهت قابل توجهی با ایران ما دارد، تاثیرپذیری شدید فضاهای اجتماعی از شایعات و اخبار بی‌اساس است که با توجه به گسترش فضای مجازی در هر دو کشور مدیران بحران را با معضلاتی اساسی مواجه می سازد.

در بسیاری از موارد ویروس «شایعه» کشنده‌تر از ویروس‌های دیگر عمل می‌کند و بر این اساس به نظر می‌رسد توجه به اصل تبلیغات در مواقع بروز بحران که طبعاً نیازمند زیرساخت‌های قدرتمند

است، نه تنها یک امر بنیادین، بلکه یک ضرورت غیرقابل انکار برای دولت‌ها باشد. اطلاع‌رسانی در مواقع بحران باید سریع، صحیح و صادقانه باشد. نتیجه فقدان هر یک از این سه اصل حیاتی در ضلع تبلیغاتی مثلث یاد شده برای مدیریت بحران، تقویت شریان‌های شایعه و جایگزینی مجاری غیررسمی اطلاع‌رسانی و طبعاً ضربه‌پذیری جامعه از اخبار بی‌اساس خواهد بود.

به باور نگارند، سرمایه اصلی و بی‌بدیل یک حکومت، «اعتماد» افکار عمومی و اجتماعی است که اگر خدشه‌دار گردد، زمینه را برای تشدید بحران‌ها و خارج شدن شرایط از دست مدیران بحران فراهم خواهد ساخت و اینجاست که اهمیت بازوی تبلیغاتی و رسانه در چنین مواقعی آشکار می‌گردد.

مدیران بحران در چین، با انتشار گسترده خبر فراگیری کرونا، نسبت به مدیریت فضای رسانه‌ای در این کشور اقدام کردند. شبکه‌های اجتماعی در چین به رغم برخی ادعاها بسیار قدرتمند، فراگیر و کاربردی هستند و در چنین شرایطی عملا مانند تیغی دو لبه عمل می‌کنند و به همان میزان که انتشار یک شایعه را تسهیل نموده، در اطلاع‌رسانی سریع و صحیح نیز کاربرد دارند. چند صباحی پس از انتشار ویروس کرونا در شهر ووهَن چین، تمام موتورهای جستجوی بومی و رسانه رسمی این کشور نسبت به درج پنجرهای ویژه برای پرداختن به اخبار این ویروس اقدام نمودند؛ بازوی رسانه‌ای – تبلیغاتی دولت چین با طراحی نرم‌افزاری ویژه، امکان رصد آنلاین وضعیت کرونا در سراسر کشور را فراهم کرد و آمار لحظه‌ای افراد مبتلا، مشکوک، درمان شده و فوتی در دسترس عموم قرار گرفت.

در مواردی حتی امکان مشاهده نزدیکترین موارد ابتلا روی نقشه آنلاین برای افراد فراهم گشت و همزمان ویدئوهای کوتاه آموزشی بسیاری، شبکه‌های مجازی و رسانه‌های چینی را پر کرد. اتاق فکر رسانه‌ای چین، در سریع ترین زمان ممکن نسبت به طراحی شعارهایی که موجب همدلی و افزایش روحیه اجتماعی بود اقدام نموده و از افرادی که در «خط مقدم» مبارزه با کرونا مشغول به فعالیت بودند به عنوان قهرمانان ملی یاد شد.

تصاویر صورت دختران و پسران جوانی که به جهت استفاده متمادی از ماسک‌های محافظ آسیب دیده، بر خروجی رسانه‌ها منتشر شد و به طور گسترده فضای مجازی چین را با الفاظی تهییج کننده اشغال نمود. دستگاه تبلیغات دولت چین همزمان در فضای بین‌المللی فعال گشت و با پیگیری نوعی «دیپلماسی همدلانه» با کشورهای دوست، نسبت به دریافت کمک‌های آن‌ها اقدام نمود. شکی نیست

که چین به عنوان کشوری که توانایی ساخت ده روزه یک بیمارستان مجهز را داشته و از آن به عنوان «کارخانه جهان» یاد می‌شود، توانایی پشتیبانی برای تهیه ابزار بهداشتی از جمله ماسک‌های محافظ را دارد؛ اما در این شرایط ترجیح بر جلب حمایت بین‌المللی و ایجاد فضای همدلی در محیط خارجی و داخلی برای چینی‌ها است و این یعنی بهره‌گیری از بحران داخلی برای ایجاد فرصت خارجی که خود جای بسی تأمل و توجه دارد.

در راستای حراست از اصل اعتماد اجتماعی، دولت چین نسبت به برکناری سریع مدیران اجرایی و بهداشتی کم کار یا متخلف در مرکز بحران و جایگزینی آنان با افراد تازه نفس اقدام نمود و مقامات ارشد کشور در اولین فرصت به مرکز بحران سفر کرده و از نزدیک در جریان امور قرار گرفتند. همزمان رئیس جمهور چین ضمن حضور در میان مردم عادی، بر پیروزی قطعی کشورش در این «جنگ» تاکید نمود.

ضلع سوم مثلث مدیریت بحران در چین در جریان مبارزه با کرونا، ایمنی و اصل امنیت بوده است. در این حوزه نیروهای انتظامی، امنیتی و نظم‌دهندگان اجتماعی به یاری دو بازوی «پزشکی – بهداشتی» و «رسانه ای – تبلیغاتی» شتافته‌اند. هر چند که ماهیت شرایط ایجاد شده برای چین امنیتی نبوده اما تردیدی نیست که مدیریت فضاهای اجتماعی اعم از حقیقی و مجازی در شرایط بحران، ضامن موفقیت دو بازوی دیگر خواهد بود. چند روز پس از فراگیری کرونا، برخورد با عاملان انتشار شایعات بی‌اساس در دستور پلیس فضای مجازی چین قرار گرفت. پلیس اعلام کرد با افرادی که بی‌دلیل از قرنطینه‌ها خارج شوند برخورد خواهد شد و جریمه مادی و زندان در انتظار این افراد خواهد بود. پیگیری افراد مبتلا به صورت نفر به نفر در دستور کار قرار گرفت و آگهی‌های جستجوی افراد همسفر با مبتلایان در اتوبوس، قطار و هواپیما خروجی بسیاری از رسانه‌های رسمی چین را به خود اختصاص داد. دانشگاه‌ها و مراکز آموزشی در قرنطینه‌ای نامحسوس کنترل شدند و ورود و خروج از شهرک‌های مسکونی با مجوز و به صورت محدود مدیریت شد. همزمان از نیروهای داوطلب و انتظامی برای تذکر به افرادی که در محیط‌های عمومی توجهی به قواعد بهداشتی نداشتند بهره گرفته شد. برای افرادی که زندگی در چین را تجربه کرده و از حجم انبوه و چند صد میلیونی حرکت مسافران این کشور در ایام عید بهاره آگاهی دارند، اهمیت و بزرگی مدیریت بحران و خلوت نگه داشتن اماکن عمومی در ایام جاری بیش از دیگران ملموس است.

به هر تقدیر، با کارکرد صحیح سه ضلع عملیاتی مدیریت بحران در چین، دولتمردان این کشور موفق به مدیریت کرونا در داخل مرزهای این کشور شده‌اند. تا زمان نگارش این سطور، سیر صعودی ابتلا به کرونا در چین متوقف شده و شیب قوس نزولی آن در حال افزایش است. هم اکنون از مجموع بیش از ۷۴ هزار بیمار تأیید شده، حدود ۵۰ هزار تن در استان خوبِی و مرکز انتشار بیماری بستری‌اند و تعداد مبتلایان تحت نظر در شهرهای مهم از جمله پکن، شانگهای و گوآنگجو از چند صد نفر تجاوز نمی‌کند. تعداد مبتلایان روزانه در کل کشور چین نیز امروز نسبت به روز گذشته ۱۴۹۷ نفر کاهش یافته است. این آمار یعنی چین توانسته کرونا را نه تنها در فضای داخلی، بلکه در قیاس با انتشار بیماری مشابه از آمریکا طی سالهای گذشته به خوبی مدیریت و کنترل کند.

اکنون ایران به عنوان کشوری که در ابعاد جمعیتی و جغرافیایی به مراتب محدودتر از چین است، در مقیاسی بسیار کوچکتر با ویروسی مواجه شده که پرجمعیت‌ترین کشور دنیا توانسته با اعمال مدیریت صحیح و دقیق در هفته‌های اخیر، ضمن کنترل رشد آن سیر نزولی ابتلا در نمودار بیماری را محقق سازد.

به نظر می رسد ایجاد حداقل‌های مدیریت بحران و تشیکل مثلث مدیریتی یاد شده با نقطه طلایی «اعتماد عمومی» ضمن ایجاد آسایش روانی برای افکار عمومی جامعه و تسهیل عبور از رخداد (کرونا در ایران هنوز ابعاد بحران نیافته) اخیر، شرایط کشور را برای مواجهه با حوادث آتی و بحران‌های پیش‌بینی نشده مهیاتر از قبل خواهد نمود.

نویسنده: دکتر حامد وفایی، عضو هیئت علمی دانشگاه تهران

اولین بار خبر فراگیری کرونا از چه طریقی به شما رسید و شما چه واکنشی به آن داشتید؟

افراد مختلف بر اساس میزان و روش پیگیری اخبار، در زمان‌های متفاوتی این خبر را دریافت کردند، اما تمام آن‌ها در بازه‌ی بین اوایل دی ماه تا اواسط بهمن سال ۱۳۹۸ از این موضوع باخبر شدند. واکنش‌های اولیه به این موضوع نیز با توجه به شرایط هر منطقه و هر خانواده متفاوت بوده است:

- **مرد / ۲۲ / هونان-چانگ شا:** حدودا یک هفته قبل از جشن بهاره از طریق اخبار داخلی نسبت به وجود این بیماری مطلع شدیم. اکثریت ما نسبت به صحت اخبار و جدیت بیماری اطمینان داشتیم، پس تمامی دستورالعمل‌های اعلام شده از سوی دولت را جدی گرفتیم. ما سعی کردیم هر چقدر که می‌توانیم ماسک خریداری کنیم؛ چرا که در ابتدا به دلیل تقاضای زیاد مردم، ماسک کمیاب شده بود و پیدا کردن آن مقداری دشوار. البته لازم به ذکر است که در ابتدای شیوع بیماری، ما چندان از آن نمی‌ترسیدیم و فکر نمی‌کردیم که به این وخامت باشد.
- **هونگ مین/ مرد / ۲۰ / جیانگ مِن:** یکی از دوستانم که در ماکائو زندگی می‌کند صحبت از یک نوع بیماری جدید کرد که در زمان سال نو چینی گسترش یافته است و به همین دلیل او نتوانسته بود به دیدار خانواده‌اش برود. زیاد به حرف‌هایش توجه نکردم تا چند روز بعد که در رسانه‌ها و فضای مجازی (مانند پیام‌رسان وی‌چت و ...) و همچنین حساب‌های کاربری افراد مشهور نیز اخباری حاکی از گسترش چنین ویروسی منتشر شد. از آن موقع به بعد موضوع را جدی گرفتم.
- **زن / ۳۳ / پکن:** وقتی خبر شیوع چنین بیماری در چین را شنیدیم برای تعطیلات به کشور مالزی سفر کرده بودیم و در چین نبودیم. یک هفته قبل از اینکه از سفر برگردیم، در کشور مالزی از طریق اخبار با خبر شدیم که گویا بیماری جدید و ناشناخته‌ای در چین شایع شده است. در ابتدا خیلی نگران شدیم و حتی در مورد برنگشتن به چین هم فکر کردیم اما سرانجام تصمیم گرفتیم هر چه زودتر به چین برگردیم. در آن زمان هنوز ورود به چین ممنوع نشده بود و فقط کشورهای دیگر کم کم شروع به بستن پروازهای چین کرده بودند. از طریق هوایی به چین برگشتیم، در آن زمان ویروس بسیار ناشناخته بود و دیدگاه مردم نسبت به ماسک و استفاده کردن یا نکردن از آن خیلی عجیب بود و استرس و نگرانی بین مردم موج میزد.
- **گو شین یو/ زن / ۲۰ / هاربین:** نزدیک جشن بهار سال ۲۰۱۹ بود. در اوایل چند وب‌سایت، خبر ویروس را داده بودند اما من چندان اهمیتی ندادم. فکر کردم مثل آنفولانزاست. اما هنگامی که دیدم اطرافیانم چقدر آن را جدی گرفته‌اند متوجه شدم که قضیه جدی است.

- **زن / ۲۱ / هونان:** اولین بار اواسط ماه ژانویه امسال بود. آن زمان من هنوز در چانگشا کارآموز بودم؛ نزدیک به جشن سال نو در حال آماده شدن برای بازگشت به خانه برای تعطیلات. آن زمان فکر می‌کردم دولت بسیار بی‌مسئولیت است و چاره‌ای برای پیشگیری از ضرر وجود ندارد. هنگام اعلام عمومی، روزی که به خانه بازگشتم ماسک زده بودم. ماسک را از یکی از همکاران گرفته بودم و وقتی به ایستگاه رسیدم فهمیدم اوضاع خیلی بدتر از آن است که فکر می‌کردم.
- **مرد / ۲۰ / تایوان:** اولین باری که خبر این ویروس را در اخبار شنیدم از ابتدا به این خبر توجه کردم. ما در ابتدا از شدت ویروس اطلاعی نداشتیم، بنابراین در آن زمان دولت اقدامات جدی انجام نداد، و سپس این بیماری جدی‌تر شد.
- **مرد / ۲۵ / پکن:** حدودا اوایل دی ماه بود. در ابتدا تعجب کردم، اما هنوز هم انتظار نداشتم که به یک اپیدمی بزرگ در کل کشور تبدیل شود.
- **مرد / ۲۴ / پکن:** از طریق دوست و رسانه، به نظرم ویروس جدی نمی‌آمد و فکر نمی‌کردم همه درگیر بشوند.
- **مرد / ۲۸ / شَن دونگ:** خبر ویروس اولین بار حدودا در ماه ژانویه سال ۲۰۲۰ به من رسید (دی ۱۳۹۸). در ابتدا تصور نمی‌کردم که موضوع مهمی باشد؛ اما وقتی که دولت تمام خیابان‌ها و همه جا را بست، قضیه را جدی گرفتم.

- **مرد / ۳۳ / خو بِی-ووهان:** در خصوص فراگیری ویروس کرونا اینطور نبود که ما برای اولین بار بخواهیم این خبر را دریافت کنیم. قبل از آن، یعنی قبل از تعطیلات سال نو چینی و تعطیلات سال نو میلادی، این خبر را یک چشم پزشک چینی اعلام کرده بود که ممکن است یک ویروس از حیوان به انسان منتقل شود. به همین

خاطر هم این خبر جدیدی نبود که به صورت فراگیر بگویند ویروسی در ووهان منتشر شده و آثار مخربی خواهد داشت. اما واکنش‌ها وقتی به سمت این ویروس رفت که اولین تعداد تلفات این ویروس در ووهان چین داشت به وقوع می‌پیوست.

- **زن / ۲۴ / خه بِی-تانگ شَن:** دولت در وهله‌ی اول رفت و آمد بین استان‌ها و کشورها را کنترل کرد و در پی آن بیشتر پروازها و همچنین تردد اتوبوس‌ها در منطقه شهری و بین شهری نیز لغو شد. سوپرمارکت‌های منطقه بسته شد و فقط تعدادی از بزرگترین سوپرمارکت‌ها باز بودند و مردم تقریبا همه‌ی دستورات را اجرا می‌کردند.
- **جیا جون / مرد / ۲۱ / جیاموسی:** اولین بار در فضای مجازی با بیماری کرونا مواجه شدم. برای من باورپذیر نبود و بسیار شوکه شده بودم.
- **مرد / ۱۶ / جیانگ شی:** من در جشن سال نوی ۲۰۲۰ خبر را شنیدم و خیلی تعجب کردم. نه به خاطر اینکه بیماری جدی بود، بلکه به این خاطر که در جشن سال نو ووهان را بستند. بستن شهرها حرکتی بود که خیلی وقت بود انجام نشده بود.
- **زن / ۳۲ / پکن:** اولین بار خبر گسترش ویروس کرونا را در ماه سوم سال ۲۰۲۰ دریافت کردم، آنچه دانستم این بود که این ویروس با ویروس‌سارس سابق کاملا در رده‌بندی متفاوتی قرار می‌گیرد، این ویروس بسیار جدی است.
- **چِن پین چوئَن / مرد / ۲۱ / جیانگ سو–یانگ جو:** ماه دسامبر سال ۲۰۱۹ بود که خبر را دریافت کردم. من نسبت به این خبر واکنش خاصی نداشتم و اهمیت نمی‌دادم، حتی از اینکه دیگر لازم نبود برای ترم تحصیلی به دانشگاه بروم خوشحال هم بودم.
- **خو جین نَن / زن / ۲۱ / گَن سو-بَی یین:** هنگام جشن بهاره چین بود. وقتی این خبر را شنیدم، احساس کردم این موضوع بسیار جدی است. ماسک در بسیاری از مناطق به سرعت فروش رفته بود.
- **مرد / ۳۱ / شَن دونگ:** خبر فراگیری ویروس کرونا اولین بار در اوایل ماه فوریه سال ۲۰۲۰ و پیش از عیده بهاره به من رسید (بهمن ۱۳۹۸). همان موقع احساس کردم که کشور ممکن است وارد شرایط بحرانی شود.
- **مرد / ۲۷ / نینگ شیا هوی-این چوئان:** اولین بار خبر فراگیری ویروس کرونا را در ماه ژانویه دریافت کردم. واکنش من این بود که تصور می‌کردم این ویروس به سرعت از بین می‌رود و فقط یک بیماری مسری در یک مکان کوچک است.

- **مرد / ۳۰ / شانگهای:** اولین باری که خبر ویروس کرونای جدید را شنیدم در ابتدای ژانویه ۲۰۲۰ بود، روز دقیق آن را فراموش کرده‌ام. آن زمان تلویزیون گزارش می‌داد که در جنوب ووهان در بازار غذاهای دریایی ویروسی با منشا نامعلوم پیدا شده است. من خیلی اهمیت ندادم و فقط مانند موارد آنفولانزا، به مراقبتهای بهداشتی پرداختم. پس از آن به تدریج اخبار مربوط به بیماری بیشتر شد اما محدودیت‌های زیادی وجود نداشت و زندگی همه طبق روال سابق ادامه داشت. در ۲۳ ژانویه، که مصادف بود با سال نوی چینی، شهر ووهان کاملا بسته شد. سپس تمامی مناطق ووهان به مقابله با ویروس جدید پرداختند و انواع محدودیت‌ها یکی پس از دیگری اعمال شد.

نخستین اقدامی که دولت محلی در مواجهه با کرونا انجام داد چه بود و میزان همکاری عمومی با آن تا چه میزان بود؟

- **از دست‌اندرکاران کارگروه کرونا دانشگاه تهران:** هنگام شروع کرونا من در چین بودم. به علت اینکه این بیماری در تعطیلات آخر سال ظهور کرد، من و همسرم در شهر محل سکونتمان نبودیم. برای مسافرت به یک روستای گردشگری رفته بودیم. هنگام شروع بیماری در روستا، ورود و خروج به این روستا را ممنوع کردند. چنانچه فردی به علت بیماری شدید نیاز مراجعه به شهرهای بزرگتر مجاور را داشت، فقط با مجوز شورای روستا و همراهی فقط یک نفر امکان خروج از روستا به وی داده می‌شد. برگشت به محل زندگی به معنی واقعی کلمه گذراندن هفت خوان رستم بود. بعد از اینکه ثابت کردیم ساکن روستا نیستیم و محل زندگی ما شهر دیگری است. اجازه خروج از روستا داده شد. چین از امکانات جابجایی بسیار خوبی برخوردار است اما در این دوره واقعا حمل و نقل عمومی مختل بود. شهری که ما در آن زندگی می‌کنیم بیش از ۳۰ میلیون نفر جمعیت دارد. ابتدای ورود به منطقه شهری ۱۴ روز کامل قرنطینه شدیم. پس از اینکه از قرنطینه خارج شدیم، با ماشین و راننده مخصوص به سمت شهر حرکت کردیم. درحالی که تقریبا بیش از سه ماه از اعلام کرونا گذشته بود، از ان شهر

شکوفای پر رفت و آمد هیچ خبری نبود، تقریبا تمامی اصناف تعطیل بودند. ما نیمه‌های شب به مجتمع مسکونی محل اقامتمان رسیدیم. در ورودی مجتمع مسکونی یک ماشین امنیت عمومی حضور داشت. هنگام ورود به مجتمع، نگهبان مجتمع اجازه ورود به ما نداد. هر چه توضیح دادیم که ساکن همین جا هستیم مجاب نشد، می‌گفت از هر جا آمده‌اید به همانجا برگردید. به دنبال کورسوی امیدی به درهای دیگر مجتمع مراجعه کردیم. از چهار در مجتمع، سه در آن با آهن جوش داده شده بود. بالاخره دست به دامان پلیس امنیت عمومی شدیم و پلیس نیز با نگهبانی مجتمع هماهنگ کرد و ما بلاخره وارد شدیم. چهارده روز پس از شروع قرنطینه خانگی، ما اجازه یافتیم که بتوانیم در محوطه مجتمع رفت و آمد کنیم و تقریبا بعد از ۵۰ روز از زمان خروج از روستای گردشگری، توانستیم آزادانه‌تر آمد و شد کنیم. اما با تمام

این شرایط باز هم اجازه خروج از مجتمع نبود و ملزمات زندگی را اینترنتی خریداری می‌کردیم و از طریق برنامه‌های موجود مبلغ را پرداخت می‌کردیم و درب مجتمع تحویل می‌گرفتیم. در نهایت با اعلام کمتر شدن محدویت‌ها، افراد مجاز شدند در هفته دو بار برای خرید مایحتاج یا ... از ساختمان خارج شوند. نکته قابل توجه دیگر تعویض تمام نگهبانان قبلی بود. افرادی که مأمور به کنترل عبور و مرور بودند با هیچ کس آشنایی نداشتند. بالاخره هشت ماه بعد از شروع کرونا، شرایط رفت و آمد به حالت عادی برگشت. اما هنوز هم استفاده از کد سلامت که روی گوشی هر فردی وجود دارد هنگام ورود و خروج به اماکن شهری و مراکز تجمع اجباری است.

- **مرد / ۲۲ / هونان-چانگ شا:** اولین اقدامی که از سوی دولت محلی ما صورت گرفت ایجاد محدوده‌های قرنطینه بود. همگی باید در خانه می‌ماندیم و درصورت خروج از خانه حتما از ماسک استفاده می‌کردیم. همچنین همواره در رسانه‌های داخلی خصوصا تلوزیون، ویدیوهای زیادی در ارتباط با نحوه شست و شوی صحیح دست‌ها، نکاتی برای رعایت پروتکل‌های بهداشتی و همچنین آخرین اطلاعات درباره ویروس کرونا منتشر می‌شد. من فکر می‌کنم که ما در چین از همان ابتدای شروع این وضعیت نابسامان کاملا متحد بودیم. دکترها و پرستارهای زیادی از نقاط مختلف چین به مناطقی که نیازمند کمک بودند رفتند و این خطر را به جان خریدند تا به هموطنان خود کمک کنند و برخی حتی در این راه جان خود را از دست دادند.
- **مرد / ۲۰ / تایوان:** دولت شروع به بستن شهرها کرد. سطح همکاری مردم خوب ارزیابی شد، زیرا هیچ کس نمی‌خواست به این بیماری مبتلا شود.

- **هونگ مین/ مرد / ۲۰ / جیانگ مِن:** یک سری قوانین اولیه مثل ماسک زدن به خصوص در مکان‌های عمومی و بیرون نرفتن از خانه وضع شدند. همچنین دانش‌آموزان به صورت آنلاین در کلاس‌های خود شرکت می‌کردند

و اکثر افراد در خانه دورکاری می‌کردند. هنگامی که دولت این قوانین را اجرا کرد هنوز وضعیت شهر ووهان جدی نشده بود. به ما گفتند که خیلی کم از خانه خارج شوید. گرچه به ما اجازه بیرون رفتن داده شده بود؛ هرچند با رعایت دستورالعمل‌ها. تمام افراد از این قوانین پیروی می‌کردند و به نظر نمی‌آمد کسی بخواهد قوانین را نقض کند.

- **زن / ۳۳ / پکن:** تقریباً اولین اقدامی که انجام شد قرنطینه کردن و بستن کامل ووهان بود. به طوری که هیچ کس اجازه ورود و خروج نداشت، مگر تحت شرایط خاص که کشوری برای خارج کردن مردمش هواپیما می‌فرستاد و از این قبیل. اقدام بعدی لغو تورها و سفرهای داخلی و خارجی و برنامه‌های مسافرتی بود. چون این اتفاق تقریباً همزمان با جشن سال نو چین بود و عده زیادی از مردم در سفر بودند یا برنامه‌ی سفر داشتند. اکثر مردم چین به طور داوطلبانه برای پیشگیری از بیماری و همچنین به خاطر عکس‌العمل‌های شدید مردم دیگر کشورها نسبت به چینی‌ها و ترس و بدگمانی‌های موجود، برنامه‌ی سفرهای خود را لغو کردند. باقی سفرها هم توسط دولت لغو شد و از مردم خواسته شد هر کس در هر شهری که بود همان جا بماند. میزان همکاری عمومی در چین واقعاً خوب بود و در این باره رسانه‌ها نقش بسیار مهمی ایفا کردند. اخبار خیلی دقیق و مفیدی در اختیار مردم قرار داده می‌شد و عمده مردم هم با دقت اخبار را دنبال می‌کردند. رسانه‌ها در آن زمان برنامه‌هایی در قالب داستان‌های غم‌انگیز و آموزنده از زندگی افرادی که در اثر بیماری خانواده خود را از دست داده‌اند منتشر می‌کرد که واقعاً مردم را تحت تأثیر قرار می‌داد. تلاش بر این بود که وجدان و احساسات مردم کمی در این باره بیدار شود و عمق واقعی این اتفاق را بهتر حس کنند و به آمار کشته‌ها و مبتلایان تنها به چشم یک عدد نگاه نکنند. همکاری و همدلی مردم واقعاً خوب بود و همه‌ی مردم توصیه‌های بهداشتی را به یکدیگر یادآوری می‌کردند و این توصیه‌ها تقریباً به بخشی از احوالپرسی و مکالمات روزانه‌ی مردم تبدیل شده بود. من در پکن دانشجو هستم و در خوابگاه ساکنم. مدتی پس از بازگشت ما به پکن و سکونت در خوابگاه، دولت دستور داد که دانشجویانی که در تعطیلات به سر می‌برند به خوابگاه‌ها برنگردند و در همان شهری که هستند بمانند تا بیماری کنترل شود (چه دانشجویان چینی و چه دانشجویان خارجی). دانشگاه‌ها، مدارس، آموزشگاه‌ها و به طور کلی آموزش حضوری تعطیل شد و آموزش آنلاین و غیرحضوری به شکل جدی آغاز شد. در این باره برنامه‌ریزی و فرهنگ‌سازی خیلی خوب و سریعی شکل گرفت و امکانات آموزشی خوبی مثل اینترنت پرسرعت و اپلیکیشن‌های آموزشی و کاربردی جدیدی در اختیار مردم قرار گرفت و دورکاری و تحصیل غیرحضوری برای مردم تسهیل شد.
- **گو شین یو/ زن / ۲۰ / هاربین:** به همه گفته شد که هنگام بیرون رفتن ماسک بزنند، در فضای عمومی رفت و آمد نکنند و از شلوغی پرهیز کنند، تردد ماشین‌ها نیز محدود شد. دکترها و پرستاران را به ووهان که وخیم‌ترین

اوضاع را داشت فرستادند. مردم در پوشیدن ماسک همکاری می‌کردند و حتی هنگام جشن بهار تعداد سفرهای غیرضروری کم بود.

- **زن / ۲۱ / هونان:** از دومین روز پس از بازگشتم به خانه، شیوع ویروس ذات الریه جدید شروع شد. انتشار هر خبر جدیدی بر میزان جدی بودن ویروس تأکید می‌کرد. گفته می‌شد لازم است درخانه بمانیم و بیرون نرویم. اگر خروج از خانه ضروری بود هم باید با ماسک می‌رفتیم. روز سوم اتوبوس‌های توریستی و حمل و نقل بین شهری همگی متوقف شدند. بازارها هم بسته شد. هنوز افرادی بودند که از میزان اهمیت اپیدمی آگاهی نداشتند؛ در خیابان‌ها قدم می‌زدند یا به دید و بازدیدهای سال نو می‌رفتند. انتشار هر روزه‌ی اخبار می‌توانست به آنها گوشزد کند که درخانه بمانند. پس از دو سه روز اطلاع‌رسانی، در کل دیگر کسی نبود که از خانه خارج شود.
- **مرد / ۲۵ / پکن:** اشتباه اولیه دولت محلی ووهان در سرپوش گذاشتن بر اطلاعات مربوط به شیوع بیماری، باعث گسترش سریع بیماری شد. در ابتدای شیوع ویروس کرونا شهروندان نیز اطلاع درستی از وضعیت نداشتند و حتی مهمانی‌ها در مقیاس وسیعی برگزار می‌شد.
- **مرد / ۲۴ / پکن:** کل شهر برای چند ماه به کل تعطیل شد؛ البته به جز بیمارستان‌ها و سوپرمارکت‌ها و غذاخوری‌ها (همه به صورت اینترنتی و بیرون بر). تمام دانشگاه‌ها، مدرسه‌ها، اداره‌ها، پاساژها، اماکن تفریحی و ... تماماً به مدت چند ماه بسته بودند. مردم هم خیلی متحد بودند، هیچکس بیرون نمی‌رفت و همه با دولت همکاری می‌کردند.

- **مرد / ۲۸ / شَن دونگ:** آن موقع در چین سال نو بود و ما معمولا در این زمان به دیدار خانواده و فامیل می‌رویم. در شهر ما دولت برای جلوگیری از انتشار ویروس در حین این دید و بازدیدها، تمام خیابان‌ها و کوچه پس کوچه‌ها را مسدود کرد. به نظر من دولت چین در مقایسه با سایر دولت‌های غربی، با اقتدار بیشتری عمل کرد. مردم هم انتخاب‌های زیادی نداشتند، از طرفی هم همه از خطر ویروس کرونا آگاه بودند و با محدودیت‌های وضع شده از جانب دولت همکاری می‌کردند.

- **مرد / ۳۳ / خو بِی-ووهان:** متأسفانه در آن تاریخ من قصد عزیمت به ایران را داشتم و بلیط هم برای حرکت از ووهان به سمت پکن حاضر بود؛ ولی با توجه به اتفاقاتی که رخ داد، دولت چین تمام قطارها، هواپیماها و مسیرهای دسترسی به خارج از شهر را کاملا مسدود کرد. بنابراین نخستین اقدام دولت محلی برای کنترل ویروس این بود که تمام ورودی و خروجی‌های شهر را به صورت محدوده نظامی خیلی جدی و محکم مسدود کرد. ما هم از آنجایی که در خوابگاه بودیم، اجازه‌ی خروج از خوابگاه را نداشتیم. ما حتی با دفتر بین‌المللی دانشگاه هم صحبت کردیم و گفتیم که بلیط برگشت داریم، اما گفتند که دولت محلی خروج را ممنوع کرده و هیچ تبعه خارجی حتی اجازه‌ی خروج از خوابگاه را نداشت.
- **زن / ۲۴ / خه بِی-تانگ شَن:** دولت در وهله‌ی اول رفت و آمد بین استان‌ها و کشورها را کنترل کرد و در پی آن بیشتر پروازها و همچنین تردد اتوبوس‌ها در منطقه شهری و بین شهری نیز لغو شد. سوپرمارکت‌های منطقه بسته شد و فقط تعدادی از بزرگترین سوپرمارکت‌ها باز بودند و مردم تقریبا همه‌ی دستورات را اجرا می‌کردند.
- **جیا جون / مرد / ۲۱ / جیاموسی:** دولت نظارت شدید بر اجرای قوانین دارد. مطالب آموزنده راجع به کرونا و روش‌های مفید درمان و پیشگیری را به صورت گسترده از طریق رسانه‌ها منتشر می‌کند و قوانین وضع شده را کاملا جدی اجرا می‌کند.
- **مرد / ۱۶ / جیانگ شی:** دولت اول شهر ووهان و بعد شهرهای دیگر و مسیرهای رفت و آمد را بست. همه مردم به دستور دولت عمل کردند. در آن زمان مردم کشور در تعطیلات سال نو بودند.
- **مرد / ۲۴ / چانگجی:** همه جا را سفت و سخت قرنطینه کرد و هیچ حقی برای بیرون رفتن نبود. وضعیت به شدت کنترل می‌شد که هیچکس قوانین را زیر پا نگذارد.
- **زن / ۳۲ / پکن: ب**رای نزدیکانی که در ارتباط با بیماران بودند، قرنطینه و آزمایش اسید نوکلئیک انجام شد. دولت محلی پکن از مردم خواست که کمتر بیرون بروند، اگر نیاز بود برای خرید از خانه خارج شوند، حتما ماسک بزنند و پس از بازگشت به خانه سریعا لباس‌ها را تعویض کرده و دست و صورت را بشویند. دستگیره درها، میزها و صطوحی که اغلب با دست‌ها در تماس هستند نیز با استفاده از الکل ضدعفونی شود.
- **چِن پین چوئَن / مرد / ۲۱ / جیانگ سو-یانگ جو:** قبل از وقوع اپیدمی، چین فقط در حال حفظ سطح متوسطی از بهداشت و درمان بود. بعد از وقوع اپیدمی چین در موقعیت غیر معمولی قرار گرفت. مردم بسیار با دولت همکاری می‌کردند و تمام قوانین وضع شده را رعایت می‌کردند.

- **خو جین نَن / زن / ۲۱ / گَن سو-بَی یین:** نخستین اقدام دولت اعمال محدودیت‌ها و کاهش میزان بیرون رفتن تا جای ممکن بود. من شخصاً رعایت کردم و تا حد امکان بیرون نمی‌رفتم. مردم نیز بسیار با این اقدام همکاری کردند.
- **مرد / ۳۱ / شَن دونگ:** دولت در تمام شهرها و روستاها رفت آمد را ممنوع کرد. اگر فردی از شهر ووهان به جای دیگری می‌رفت، باید حتما وزارت امنیت ملی را در جریان قرار می‌داد. همکاری مردم با دولت بسیار خوب بود و از تمام دستورات پیروی می‌کردند. همه در خانه مانده بودند و هیچ‌کس بیرون نمی‌رفت.
- **مرد / ۲۷ / نینگ شیا هوی-این چوئان:** دولت محلی تمامی مناطق را قرنطینه کرده بود و از اجتماع مردم جلوگیری می‌کرد. مردم را مجبور می‌کرد در خانه بمانند و اجازه نمی‌داد کسی از منزل خارج شود. مردم هم تا حد زیادی ترسیده بودند، پس همکاری می‌کردند. عده‌ی کمی هم بودند که تبعیت نمی‌کردند.
- **مرد / ۳۰ / شانگهای:** اقدامات محدودکننده‌ی زیادی به صورت سخت‌گیرانه برای مردم اعمال شد که کم کم به تمامی شهرها و روستاها رسید. با صرف نظر از اینکه آیا موارد ابتلا در آن منطقه وجود داشته باشد یا نه، محدودیت‌ها برای همه آن‌ها اعمال شد. دولت تدارک دید که در تمام ورودی و خروجی‌ها مانع ایجاد شود تا بتوانند در آن محل ساعت، وضعیت پوشیدن ماسک، مجوز خروج از خانه (هرخانواده یک عدد) و کد سلامت افراد را بررسی کنند. موانع و بازرسانی که این موارد را بررسی می‌کردند، پس از کاهش سطح شیوع اپیدمی به تدریج برداشته شدند.

با اشخاصی که به هر دلیلی با قوانین وضع شده دولت همکاری نمی‌کردند چه برخوردی صورت می‌گرفت؟

- **مرد / ۲۲ / هونان-چانگ شا:** یک سری مجازات تعیین شده بود. افرادی که از ناقل بودن خود اطلاع داشته و یا به دلیل حضور در مناطق پرخطر، مشکوک به ابتلا به ویروس کرونا بودند، درصورتی که عمداً در بین سایر مردم تردد می‌کردند مجازات می‌شدند. همچنین افرادی که از قوانین وضع شده پیروی نمی‌کردند و تعمداً از ماسک استفاده نمی‌کردند نیز مجازات می‌شدند. من دقیقا به خاطر ندارم که چجور مجازات‌هایی تعیین شده بود، ولی عموماً درصورت شکستن قوانین افراد بازداشت می‌شوند.
- **هونگ مین/ مرد / ۲۰ / جیانگ مِن:** تا جایی که من می‌دانم چنین افرادی وجود نداشتند و همه به دستورات پایبند بودند؛ با این وجود اگر شما در چین ماسک نزنید، مأموران امنیتی به شما تذکر می‌دهند و اگر این رفتار ادامه پیدا کند، باید چند روزی را در بازداشتگاه بگذرانید.
- **زن / ۳۳ / پکن:** برخورد با متخلفان بیشتر جنبه‌ی تذکر و تشویق داشت و تقریباً اجباری وجود نداشت. به مردم تذکر داده می‌شد و مردم هم اکثراً رعایت می‌کردند و کمتر کسی بود که به حرف پلیس گوش نکند.
- **گو شین یو/ زن / ۲۰ / هاربین:** اگر شهروندی همکاری نکند توسط پلیس دستگیر می‌شود. اگر مقامات دولتی همکاری نکنند مجازات‌ها جدی‌تر خواهند بود.
- **زن / ۲۱ / هونان:** من شنیدم که فرماندار شهر خوبِی اخراج شده است. همچنین ندادن گزارش‌های دقیق و به موقع، باعث ابتلای بسیاری شد. تعداد زیادی از مقامات دولتی نیز اخراج یا بازخواست شدند.
- **مرد / ۲۵ / پکن:** من می‌دانم قطعا کسانی که قوانین پیشگیری از اپیدمی را نقض کنند جریمه و بازداشت می‌شوند، اما جزئیات آن را درست نمی‌دانم.
- **مرد / ۲۴ / پکن:** کسانی که همکاری نمی‌کردند اگر از اتباع خارجی بودند از کشور دیپورت می‌شدند. برای خود چینی‌ها هم زندان و جریمه مالی در پی داشت.
- **مرد / ۲۸ / شَن دونگ:** موارد مجازات خیلی کم بود. در اکثر موارد مأموران با متخلفان برخورد می‌کردند و معمولا متخلفان دمشان را روی کولشان می‌گذاشتند و می‌رفتند (این مأموران معمولا از نمایندگان شوراهای محلی شهر و روستا بودند، نه مأمور پلیس یا مأموران دولتی). معمولا مردم برای جلوگیری از بدتر شدن اوضاع، در این برخوردها حق را به مأموران می‌دادند و ترجیح می‌دادند که کار به موارد قانونی و بازداشت نکشد.
- **مرد / ۳۳ / خو بِی-ووهان:** ما اجازه‌ی بیرون رفتن از خوابگاه را نداشتیم و نمی‌توانستیم ببینیم که چه برخوردی می‌کنند. وقتی شما جایی قرنطینه باشید و اجازه‌ی خروج نداشته باشید، طرز برخورد با متخلفین را هم نمی‌توانید

ببینید. ولی از طریق اخبار و رسانه که ما می‌دیدیم، شاهد بودیم که اکثر مردم رعایت می‌کردند و از منزل بیرون نمی‌رفتند.

- **جیا جون / مرد / ۲۱ / جیاموسی:** عموم جامعه از قوانین پیروی می‌کنند؛ اما اگر افرادی قوانین را نقض کنند، مأموران قانون به شدت با آن‌ها برخورد می‌کنند و جریمه می‌شوند. حتی گاهی ممکن است افرادی که از مقررات سرپیچی می‌کنند بازداشت شوند.
- **مرد / ۱۶ / جیانگ شی:** در شهر من تخلف‌های کوچکی در انتقاد به سیستم تحصیلی بود. سرپیچی‌های جدی از قوانین به پرداخت جریمه‌های چند صد یوانی منجر می‌شد.
- **مرد / ۲۴ / چانگجی:** همه قطعاً دستگیر می‌شدند. بنابراین هیچ کس جرئت نداشت قوانین را رعایت نکند.
- **زن / ۳۲ / پکن:** مردم همگی خیلی هوشیار بودند، خودشان فعالانه برای محافظت از خود اقدام می‌کردند.
- **چِن پین چوئَن / مرد / ۲۱ / جیانگ سو-یانگ جو:** با توجه به تخلف انجام شده و شدت آن، جریمه ها متفاوت بود؛ ولی اغلب جریمه‌ها در قالب قرنطینه جدی، جریمه‌ی مالی و غیره بود.
- **خو جین نَن / زن / ۲۱ / گَن سو-بَی یین:** مردم با اقدامات دولت همکاری کردند و به قوانین وضع شده احترام می‌گذاشتند و تقریباً کسی مجازات نشده است. اگر افرادی در خیابان باشند که ماسک نزنند ، فقط به آنها هشدار خواهند داد.
- **مرد / ۳۱ / شَن دونگ:** اگر مورد تخلفی دیده می‌شد. فرد توسط پلیس جریمه می‌شد و به وی تذکر داده می‌شد. در موارد شدیدتر، فرد بازداشت می‌شد.
- **مرد / ۲۷ / نینگ شیا هوی-این چوان:** قرنطینه‌ی اجباری. پلیس مداخله می‌کرد و در مورد عواقب اپیدمی آموزش و هشدار می‌داد.
- **مرد / ۳۰ / شانگهای:** پس از اعمال محدودیت‌ها، برخورد با متخلفان به شدت از طرف پلیس مدیریت میشد. بر اساس نوع سرپیچی از قوانین، برخوردها شامل جریمه نقدی یا زندان می‌شدند.

چه اقداماتی برای کنترل مبتلایان قطعی و نزدیکان آن‌ها جهت مقابله با سرایت بیماری به دیگران انجام می‌شد؟

- **از دست‌اندرکاران کارگروه کرونا دانشگاه تهران:** درمدت قرنطینه اگر در شخصی علائم بیماری ظهور می-کرد، مورد آزمایش قرار می‌گرفت که هزینه‌های چند هزار یوانی آزمایش و درمان نیز بر عهده خودمان بود. البته خوشبختانه من و همسرم در دوره قرنیطنه مشکلی نداشتیم. با ورود به مجتمع، یک فرد از شورای مجتمع که معادل شعبه اداره اماکن یا پایگاه بسیج در محله‌های ایران است ما را تا درب واحد همراهی کرد. پس از ورود به واحد، یک تابلو آبی رنگ روی درب واحد ما نصب شد. مضمون تابلو این بود که ساکنان این واحد تازه وارد ساختمان شده‌اند؛ در صورت مشاهده رفت و آمد به این واحد در اولین زمان به پایگاه اطلاع دهید. باید ۱۴ روز نیز در منزل خودمان قرنطینه می‌شدیم. با ورود به واحد متوجه شدیم که آب واحد قطع شده است. پس از پرس و جو گفتند این کار را برای این انجام داده‌اند که افرادی که در واحدها پنهان شده‌اند مجبور به خروج از آنها شوند.
- **مرد / ۲۲ / هونان-چانگ شا:** هرکدام از ما درصورتی که دمای بدنمان رو به افزایش بود یا احساس ناخوشی می‌کردیم، باید به مناطق قرنطینه تعیین شده مراجعه می‌کردیم تا از وضعیت خود مطلع شویم. درصورت ابتلا به ویروس کرونا به بیمارستان فرستاده می‌شدیم تا به صورت رایگان مورد درمان قرار بگیریم. البته در ابتدای شیوع بیماری برخی از مردم در زمان مناسب درمان‌های لازم را دریافت نکردند و به همین دلیل افراد زیادی را در این تراژدی بزرگ از دست دادیم.
- **هونگ مین/ مرد / ۲۰ / جیانگ مِن:** اگر شما مبتلا باشید، شماره همراه شما در سیستم به عنوان فرد مبتلا و مورد قرمز ثبت خواهد شد. بنابراین وقتی که شما قصد ورود به هر مکان عمومی را داشته باشید، اسم و اطلاعات شما گزارش خواهد شد. در چین نرم‌افزاری وجود دارد که روی گوشی نصب می‌شود و می‌تواند موبایل شما را ردیابی کند. در ورودی تمام مکان‌های عمومی مثل شهربازی‌ها، مکان‌های دیدنی و ... یک بارکد وجود دارد که

شما باید قبل از ورود به آنجا، کد را توسط این نرم‌افزار اسکن کنید. اگر شما مبتلا باشید اجازه ورود به شما داده نمی‌شود و به بیمارستان یا محل قرنطینه منتقل می‌شوید.

- **زن / ۳۳ / پکن:** برای مشخص شدن خانواده‌هایی که فرد مبتلای قطعی داشتند یا مشکوک به ابتلا بودند، برچسب زرد رنگی روی در خانه‌ی زده می‌شد و این خانواده‌ها به هیچ وجه حق خروج از منزل را نداشتند. پلیس درب منزل به مسائل آنها رسیدگی می‌کرد و وسایل مورد نیاز آنها را تهیه می‌کرد و در اختیارشان قرار می‌داد. در صورتی که این خانواده از منزل خارج می‌شدند و این برچسب پاره می‌شد، خانواده ملزم به پرداخت جریمه می‌شدند. تعداد و مشخصات دقیق این افراد در اختیار دولت بود و مرتب کنترل می‌شدند.
- **گو شین یو/ زن / ۲۰ / هاربین:** در قرنطینه نگهداری می‌شوند و تنها دکترها و پرستارها با لباس مخصوص با آنها در ارتباط هستند.
- **زن / ۲۱ / هونان:** در ارتباط با مبتلایان قطعی بدین صورت بود که در مرکز ووهان و خوبِی تعداد زیادی بیمارستان سیار برای کنترل اپیدمی تاسیس شد. در ارتباط با بستگانی که در ارتباط نزدیک با مبتلایان بودند اقداماتی مثل تحت نظر قرار گرفتن، انجام آزمایش نوکلئیک اسید و قرنطینه به مدت ۱۴ روز برای آگاهی از ابتلا یا عدم ابتلای آنها به ویروس کرونا صورت گرفت.
- **مرد / ۲۵ / پکن:** اعلام سریع، قرنطینه سریع و احداث بیمارستان‌های تخصصی برای درمان. در خانواده من کسی مبتلا نشد؛ ولی با کار کردن در بیمارستان روزانه با مبتلایان زیادی روبرو شده‌ام. تنها می‌توانم بگویم که در صورت ابتلا باید سریعاً به کادر درمانی مراجعه کرد و قرنطینه شد. همچنین باید به پزشک‌ها اعتماد کنید و روحیه خود را از دست ندهید، ترس از کرونا گاهی روحیه بیماران را بیش از حد تضعیف می‌کرد. انجام وظیفه در کادر درمانی برای من هم افتخارآمیز و هم بسیار سخت بوده است. خستگی حضور در چند شیفت پی در پی، ناکام ماندن در نجات دادن بعضی از هموطنانم و در ارتباط نبودن با خانواده‌ام زجرآور بود.
- **مرد / ۲۴ / پکن:** همگی شناسایی می‌شدند و افرادی که با آنها در ارتباط بودند نیز همگی شناسایی و به بیمارستان مخصوص منتقل می‌شدند. همینطور چین یک نرم‌افزار به اسم «بسته سلامت» طراحی کرد (درچند ماه اخیر نه از ابتدای کرونا)؛ کاربرد آن به این صورت بود که در ورودی تمام اماکن یک مأمور ایستاده است و شما باید با گوشی یک کد را اسکن کنید. در نتیجه در سیستم ثبت می‌شود که شما به این مکان رفتید و صفحه گوشی هم به مأمور نشان می‌دهد که شما در جایی که قبلا وضعیت کرونا در آن وخیم بوده است حضور نداشته‌اید و اگر وارد این مکان شوید خطری برای دیگران ندارید. در جایی که من بودم تقریبا همه جا و در تمام متروها

دوربین برای مشاهده حرارت بدن وجود داشت. بعضی جاها از ربات هم استفاده می‌کردند و بدون اجازه ربات‌ها نمی‌توانستید وارد آن مکان بشوید، چون توسط مامور نظارت می‌شدند. این ربات‌ها با صدای خیلی بلند حرارت بدن را اعلام میکردند (طبیعی یا مشکوک) که اگر دمای بدن شما غیرعادی می‌شد، همه افرادی که آنجا بودن متوجه می‌شدند که شما مشکوک هستید. درضمن اگر بعدها در مکانی که شما قبلا حضور داشته‌اید فرد بیماری تشخیص داده شود، شما را پیدا می‌کنند و به شما اطلاع می‌دهند که باید خود را قرنطینه کنید و آزمایش بدهید.

- **مرد / ۲۸ / شَن دونگ:** دولت افراد مبتلا و افرادی که با آنها تماس نزدیک داشته‌اند را به شدت جدی می‌گرفت و آن‌ها را به بیمارستان‌های خاصی منتقل می‌کرد. دولت الگوی حرکت بیماران تشخیص داده شده را در ۷ یا ۱۴ روز گذشته تعیین می‌کرد و تمام افرادی که با آنها تماس داشته‌اند را شناسایی و قرنطینه می‌کرد. در این روند، تعداد افرادی که با بیماران تماس داشته‌اند به قدری زیاد بود که دولت مجبور شد هتل‌های خاصی را برای قرنطینه‌ی آنها در نظر بگیرد. در ابتدا هزینه‌های اقامت در هتل در زمان قرنطینه توسط دولت پرداخت می‌شد؛ اما پس از مدتی این هزینه‌ها آنقدر زیاد شد که تقبل آنها ناچارا به خود شهروندان محول شد. در عوض دولت هزینه‌ی درمان را پرداخت می‌کرد.
- **مرد / ۳۳ / خو بِی-ووهان:** اینطور نبود که هر شخصی که بخواهد بتواند آزادانه به بیمارستان مراجعه کند و بگوید که بیمار است. شماره تلفنی را اعلام کرده بودند و گفته بودند که هر کسی که علائم بیماری را داشت با این شماره تماس بگیرد. در این صورت به منزل شخص مورد نظر می‌رفتند و درصورتی که علائم مربوطه را

داشت، او را به بیمارستان منتقل می‌کردند. با توجه به اعمال محدوده نظامی این امکان وجود نداشت که شما بتوانید بیرون از منزل یا بیرون از دانشگاه رفته و به راحتی به بیمارستان مراجعه کنید؛ چون بیمارستان ها پر از بیمار شده بود و ممکن بود که شما حتی اگر مبتلا نباشید، در بیمارستان بیمار شوید. پس قرار شده بود که همه با آن شماره تماس بگیرند.

- **زن / ۲۴ / خه بِی–تانگ شَن:** تمام افراد بیماری که تشخیص داده شده بودند باید در اتاقی مجزا خود را به مدت ۱۶ روز قرنطینه می‌کردند. برای کسانی که در بیمارستان‌ها قرنطینه شده بودند، روند قرنطینه پس از بازگشت به خانه و با مهر و موم درب به مدت نیم ماه ادامه می‌یافت.
- **جیا جون / مرد / ۲۱ / جیاموسی:** مبتلایان باید یک ماه کامل در قرنطینه باشند و افرادی که اخیرا با فرد بیمار ارتباط داشته‌اند شناسایی می‌شوند و سلامت آن‌ها بررسی می‌شود.
- **مرد / ۱۶ / جیانگ شی:** روشی که دولت پیش گرفت این بود که بیماران را در بیمارستان و کسانی که با بیماران در ارتباط بودند را در خانه قرنطینه کند.
- **مرد / ۲۴ / چانگجی:** محدودیت‌هایی که در استان ما برقرار شد، با فشار و اجبار بالایی به مردم تحمیل شد. همین باعث شد که مردم از لحاظ روحی و روانی آسیب زیادی ببینند؛ ولی در نهایت با این کار توانستند جلوی پخش ویروس را بگیرند.
- **زن / ۳۲ / پکن:** برای افرادی که با بیماران در ارتباط نزدیک بودند قرنطینه و آزمایش نوکلئیک اسید انجام شد، و نمونه هایی که بیماری قطعی تشخیص داده می‌شدند مستقیما به قرنطینه درمانی وارد می‌شدند.
- **خو جین نَن / زن / ۲۱ / گَن سو–بَی یین:** بیمارانی که ابتلای آن‌ها تأیید شده، باید فوراً تحت اقدامات درمانی قرار بگیرند. افرادی که تماس نزدیک با بیمار داشته‌اند برای آزمایش اسید نوکلئیک NAT قرنطینه خواهند شد. در صورت مثبت بودن جواب آزمایش، تحت درمان قرار می‌گیرند و اگر منفی باشند، خطری ندارد.
- **چِن پین چوئَن / مرد / ۲۱ / جیانگ سو–یانگ جو:** در حالت بیماری خفیف قرنطینه خانگی انجام می‌شد و درمان در همان خانه صورت می‌گرفت. در حالت حاد فرد بیمار در بیمارستان بستری می‌شد و تحت درمان قرار می‌گرفت.
- **مرد / ۳۱ / شَن دونگ:** تمام کارمندان در تمام بخش‌ها و ادارات مورد آزمایش قرار گرفتند. اگر مورد ابتلا پیدا می‌شد، با فرد تماس می‌گرفتند و آدرس تمام دوستان و نزدیکانی که با وی تماس مستقیم داشته‌اند را جویا می‌شدند. وضعیت بیمار به صورت مداوم گزارش می‌شد. روزانه چهار مرتبه با بیمار تماس می‌گرفتند و وضعیت

او را بررسی می‌کردند. همچنین افرادی مأمور می‌شدند که به خانه فرد مبتلا بروند و نیازهای آن خانواده را برطرف کنند.

- **مرد / ۲۷ / نینگ شیا هوی-این چوان:** مدیریت متمرکز و قرنطینه‌ی اجباری بیماران و کسانی که با بیمار ارتباط نزدیک داشتند.
- **مرد / ۳۰ / شانگهای:** با توجه به اینکه شرایط وقایع در هر دوره زمانی متفاوت بود، اقدامات مدیریتی نیز متفاوت بود. ابتدا باید موارد مشکوک تشخیص داده می‌شدند. بنابراین افرادی که از مکانهای پرخطر عبور کرده بودند، به عنوان موارد مشکوک تشخیص داده شدند. در صورت عدم وجود شرایط آزمایش، موارد مشکوک به مدت ۱۴ روز در خانه قرنطینه می‌شدند یا به مدت ۱۴ روز در مکان دیگری تحت مراقبت در قرنطینه قرار می‌گرفتند. پس از اینکه شرایط گرفتن آزمایش از موارد مشکوک فراهم شد و دیگر آزمایش با کمبود امکانات مواجه نبود، برای موارد مشکوک آزمایش نوکلئیک اسید انجام شد.

شما برای چه مدتی در منزل قرنطینه بودید و در صورت خروج از منزل با چه ضوابطی و به چه مکان‌هایی رفت و آمد داشتید؟

- **از دست‌اندرکاران کارگروه کرونا دانشگاه تهران:** ابتدای ورود به منطقه شهری ۱۴ روز کامل قرنطینه شدیم. تمام هزینه‌های قرنطینه نیز بر عهده خودمان بود. از پرداخت هزینه اقامت گرفته تا پرداخت هزینه خوراک و سایر موارد. در مدت قرنطینه خانگی، خرید اینترنتی داشتیم. تعدادی از سرویس‌های خدماتی دارای صلاحیت مشخص شده بودند که از طریق آنها به خرید آب و خوراک و ملزومات زندگی اقدام می‌کردیم. لازم به ذکر است که همه ملزومات درب واحد تحویل داده می‌شدند و ما حق خروج از واحد را نداشتیم.
- **مرد / ۲۲ / هونان-چانگ شا:** همگی در ابتدا برای ۱۴ روز قرنطینه بودیم. درصورتی که فردی از شهری به شهر دیگر می‌رفت نیز باید ۱۴ روز تحت قرنطینه خانگی قرار می‌گرفت. حقیقتا ما چندان با افراد دیگر ملاقات نداشتیم، به صورتی که حتی در جشن بهاره هم (که رسم است همگی از اقوام خود بازدید کنند) افراد زیادی را ملاقات نکردیم. در نتیجه از آنجایی که شخصا زیاد از خانه خارج نمی‌شدم اطلاع چندانی از ضوابط و محدودیت‌ها ندارم.
- **هونگ مین/ مرد / ۲۰ / جیانگ مِن:** به ما گفته شد که تا زمانی که وضعیت بهبود پیدا نکرده است نمی‌توانیم به مدرسه و دانشگاه یا سرکار برگردیم و باید تمام مدت را در خانه سپری کنیم. در این مدت از هر خانوار فقط یک نفر حق داشت بعد از زدن ماسک و سنجش دمای بدن و آن هم فقط هفته‌ای یک بار بیرون برود تا مایحتاج خانواده مثل مواد غذایی را تهیه کند. آن هم برای ساعات معینی که توسط مأمور منطقه مسکونی با استفاده از کارت شناسایی فرد چک می‌شد. زمان‌های ورود و خروج ثبت و روی یک برگه کاغذ مهر می‌شدند. اگر همزمان دو نفر از خانه خارج می‌شدند یکی از آنها باید باز می‌گشت، در غیر این صورت با وی برخورد صورت می‌گرفت. برخی سوپرمارکت‌ها اجناس ضروری را به بیرون مغازه منتقل کرده بودند تا کسی مجبور نشود که وارد فضای بسته مغازه شود.
- **زن / ۳۳ / پکن:** در دوران قرنطینه هم ما در خوابگاه ساکن بودیم و در صورت سالم بودن تنها روزی سه مرتبه به صورت سه بازه‌ی یک ساعته برای غذاخوردن، هواخوری و ... با رعایت کامل اصول بهداشتی و زدن ماسک اجازه خروج داشتیم. موقع ورود و خروج، اطلاعات هر فرد به طور کامل بررسی و کنترل و دمای بدن افراد چک می‌شد. در دوره قرنطینه هر روز باید گزارشی از وضعیت سلامتی خود و اینکه علائم بیماری داریم یا نه ارائه می‌دادیم. هنگام ورود به هر مکانی از جمله فروشگاه، مترو، خوابگاه و ... دمای بدن افراد و داشتن ماسک چک و

به افراد خاطی تذکر داده می‌شد. هنوز هم با وجود مهار کامل بیماری، هنگام استفاده از وسایل نقلیه عمومی در چین در صورت نداشتن ماسک حتماً به افراد تذکر داده می‌شود.

- **گو شین یو/ زن / ۲۰ / هاربین:** یادم می‌آید که تقریبا یک ماه بیرون نرفتم. در فضای عمومی ماسک اجباری بود وگرنه اجازه ورود به هیچ جا داده نمی‌شد. از هرخانواده یک نفر هر دو روز یک بار برای خرید خوراک اجازه‌ی بیرون رفتن داشت.
- **زن / ۲۱ / هونان:** تقریبا نیمی از ماه. بعد ۱۴ روز حتی افرادی که به مناطق پر خطر نرفته بودند و با افراد مبتلا و حتی مشکوک به ابتلا درتماس نبودند هم حتما می‌بایست با کد سلامت و رعایت اصول پیشگیری از بیماری بیرون بروند؛ بهتر آن بود که در خانه بمانند. افراد مبتلا و افراد مشکوک به ابتلا به کل نمی‌توانستند از خانه بیرون بروند.
- **مرد / ۲۵ / پکن:** من یک ماه در قرنطینه بودم و بعد از آن برای کار در بیمارستان حاضر شدم. هنگام بیرون رفتن باید ماسک بزنید. فقط می‌توانید به سوپرمارکت و محل‌هایی از این قبیل برای خرید غذا بروید. در غیر اینصورت به مکان دیگری نمی‌توان رفت.
- **مرد / ۲۴ / پکن:** به مدت ۹ ماه قرنطینه بودم. با ماسک و شیلد صورت، فقط به مکان‌های ضروری مثل بیمارستان و سفارت می‌رفتم.
- **مرد / ۲۸ / شَن دونگ:** حدود یک ماه در قرنطینه بودم. پس از آن شیوع ویروس تقریباً کنترل شد و من سر کار برگشتم. ما هر زمان که از خانه خارج می‌شدیم باید ماسک می‌زدیم. افرادی که ماسک نمی‌زدند را به خانه خود بازمیگرداندند. هنگامی که ما به محل کار می‌رسیدیم دمای بدنمان کنترل می‌شد. محل کار ما دیگر تعطیل نشد.
- **مرد / ۳۳ / خو بِی-ووهان:** حدودا نزدیک به دو یا سه هفته در خوابگاه قرنطینه بودیم. تعطیلات سال نو چینی که هم شروع شده بود و ما قبل از اعمال محدودیت‌ها آماده بازگشت به ایران بودیم، برای همین هم تا حدود چهار روز هیچ مواد غذایی در خوابگاه نداشتیم. اجازه‌ی خروج هم نداشتیم که مواد غذایی تهیه کنیم. به همین خاطر بعد از حدود چهار پنج روز، دفتر بین‌المللی دانشگاه به این فکر افتاد که مواد غذایی و بهداشتی برای ما تهیه کند. برای همین هر سه وعده غذا در روز را به صورت یک بسته برای ما تهیه می‌کردند. ولی باز مشکلی که وجود داشت این بود که چون ما دسترسی به غذای اسلامی نداشتیم، نمی‌توانستیم از مرغ و گوشت استفاده کنیم. البته به ما مسلمان‌ها گفته بودند که از گوشت خوک در غذا استفاده نمی‌کنند؛ اما ما به خاطر مسئله‌ی ذبح

اسلامی از گوشت استفاده نمی‌کردیم و بیشتر سعی می‌کردیم از نان یا تخم‌مرغ یا مواد دیگری که در بسته‌ها بود استفاده کنیم. بالاخره شرایط خوبی نبود و مجبور بودیم که برای حفظ بقا کاری کنیم.

- **زن / ۲۴ / خه بِی-تانگ شَن:** این وضعیت ۴ ماه به طول انجامید. یک نفر با رعایت اصول بهداشتی می‌توانست از خانه خارج شود. همچنین برای خرید مایحتاج روزانه یکی از اعضای خانواده می‌توانست هر دو روز یک بار به فروشگاه برود.
- **جیا جون / مرد / ۲۱ / جیاموسی:** طبق قوانین در خانه قرنطینه بودم و فقط برای خرید مایحتاج ضروری به نزدیک‌ترین فروشگاه می‌رفتم و از ماسک و شیلد استفاده می‌کردم. همچنین اصلا به بازار دریایی نرفتم.
- **مرد / ۱۶ / جیانگ شی:** به مدت ۳ تا ۴ ماه در قرنطینه بودم. فقط یک نفر از کل خانواده اجازه داشت بیرون برود و باید با خودش برگه اجازه عبور حمل می‌کرد. اصلا مشخص نشده بود که کجا اجازه داریم برویم، ولی عموم مردم فقط برای تهیه مایحتاج زندگی از خانه خارج می‌شدند.

- **مرد / ۲۴ / چانگجی:** من نزدیک به ۲ ماه در قرنطینه بودم و اصلا اجازه خروج از خانه را نداشتیم.
- **زن / ۳۲ / پکن:** من حدودا از بیستم اولین ماه سال ۲۰۲۰ قرنطینه را شروع کردم و تا ماه چهارم ادامه دادم. قوانین بیرون رفتن نیز به این قرار بود: مهمانی، باهم غذا خوردن و دور هم جمع شدن ممنوع (مهم نبود در فضای بسته باشد یا باز و اینکه تعداد افراد کم باشد یا زیاد). خارج از خانه ماسک زدن الزامی بود. در صورت نیاز می‌توان از دستکش یکبار مصرف استفاده کرد. با در نظر داشتن استاندارد حفظ فاصله یک متری، از حرف زدن و ارتباط با افراد در فاصله نزدیک پرهیز می‌شد. می‌توانستیم به مکان‌های عمومی که تهویه هوای خوب داشتند برویم؛ اما نباید به مکان‌های بسته‌ای که قابلیت تهویه نداشتند می‌رفتیم.

- **چِن پین چوئَن / مرد / ۲۱ / جیانگ سو–یانگ جو:** در واقع هیچ نوع محدودیتی برای افراد بدون علائم نبود. فقط درخواست می‌شد که زمان بیرون رفتن را کاهش بدهیم و هنگام بیرون رفتن ماسک بزنیم . البته رفت و آمدها در مناطق کوچک ثبت می‌شد تا دفعات رفت و آمد کنترل و محدود شود. رفتن به مراکز آموزشی، کاراکوئه‌ها، کافه‌ها، بارها و سایر اماکن تفریحی هم مجاز نبود.
- **خو جین نَن / زن / ۲۱ / گَن سو–بَی یین:** در زمان جشن بهار به جز مادرم که برای خرید مواد غذایی بیرون می‌رفت، بقیه در خانه می‌ماندند. ما اساساً در خانه بودیم و زیاد بیرون نمی‌رفتیم. اگر بیرون می‌رفتیم، یک کد رهیابی وجود داشت که مسیر رفت و آمد را نظارت می‌کرد. دمای بدن افراد نیز به طور منظم چک می‌شد. به طور کلی ما به مکان‌هایی که احتمال ابتلا به بیماری در آن‌ها زیاد بود نمی‌رفتیم.
- **مرد / ۳۱ / شَن دونگ:** حدود دو ماه در قرنطینه بودم. پس از آن نیز همه افراد باید همیشه زمان خروج از خانه ماسک می‌زدند و تجمع ممنوع بود. هنگام ورود به تمام مکان‌های عمومی و محل کار نیز دمای بدن چک می‌شد. در تمام صف‌ها فاصله بیش از یک متر رعایت می‌شد و پس از بازگشتن به خانه، اولین کاری که هر کس انجام می‌داد ضدعفونی کردن دست‌ها و وسایل بود. رفت و آمد در فضاهای باز و مکان‌هایی که شخص دیگری نبود محدودیت زیادی نداشت، اما رفتن به مکان‌هایی با تراکم جمعیت و مکان‌هایی با سابقه شیوع بیماری ممنوع بود.
- **مرد / ۲۷ / نینگ شیا هوی–این چوان:** به مدت دو هفته در قرنطینه بودم. هنگام خروج از منزل حتما باید ماسک می‌زدیم. تردد فقط در مکان‌های نزدیک به خانه امکان داشت و اجازه رفت و آمد به مکان‌های دور از خانه را نداشتیم.
- **مرد / ۳۰ / شانگهای:** در کل تقریبا دو ماه در قرنطینه بودم. در دوره قرنطینه (در مناطق کم خطر) مشکل این بود که بسیاری از فروشگاه‌ها نمی‌توانستند فعالیت کنند. استفاده از ماسک در مکان‌های عمومی الزامی بود. استفاده از حمل و نقل عمومی، مترو و هتل‌ها نیاز به ثبت‌نام داشت.

آیا افرادی که در ایام قرنطینه به لحاظ شغلی با مشکل مواجه می شدند مورد حمایت مالی یا معیشتی ارگان‌های مربوطه قرار می‌گرفتند؟

- **مرد / ۲۲ / هونان-چانگ شا:** تا جایی که من اطلاع دارم دولت هزینه سنگینی را متحمل شد تا درمان تمامی بیماران بطور رایگان صورت بگیرد. رئیس جمهورمان هم تأکید کرد که دولت باید همه مردم را هرطور که شده از این بیماری نجات بدهد. در رابطه با سایر حمایت‌های احتمالی از جانب دولت اطلاعی ندارم.
- **هونگ مین/ مرد / ۲۰ / جیانگ مِن:** دولت به کارمندان دورکار حقوقشان را پرداخت می‌کرد و به اقشار خاص جامعه یارانه می‌داد. مادر من یک فروشگاه دارد و به او اجازه باز کردن مغازه را نمی‌دادند؛ اما دولت اجاره فروشگاه را از ما نگرفت چون در قرنطینه بودیم. این حمایت‌ها تا بعد از رفع محدودیت‌ها ادامه داشت و حتی بعد از آن هم در شهرهایی که هنوز این محدودیت‌ها اعمال می‌شدند، شما برای خرید نیازهای روزمره می‌توانستید کوپن تخفیف بگیرید. مثلا برای یک جنس ۱۰۰ یوانی شما ۹۰ یوان پرداخت می‌کردید. حتی دولت دستور داد که همه جا ماسک رایگان توزیع شود و برای این کار، افرادی که در زمینه پوشاک کار می‌کردند پیش قدم شدند. البته این حمایت‌ها همه چیز را شامل نمی‌شد. فقط فروشگاه‌های محل‌های آسیب دیده کوپن ارائه می‌کردند. به این شکل مردم برای خرید از این فروشگاه‌ها تشویق می‌شدند و به نوعی جان دوباره‌ای برای این کسب و کارها بود. همچنین دولت تمام هزینه‌های درمانی افراد مبتلا از جمله تست تشخیص و درمان را تأمین می‌کند. من ماه پیش تب داشتم و به بیمارستان مراجعه کردم و از من تست رایگان گرفتند. تا زمان مشخص شدن نتیجه تست شما باید در قرنطینه خانگی باشید و حق حاضر شدن سرکار یا بیرون رفتن را ندارید. در برخی مناطق هم دولت به مبتلایان مواد غذایی رایگان ارائه می‌کرد.

- **زن / ۳۳ / پکن:** بله. مردم در این دوره از طرف دولت حمایت می‌شدند. دولت بخاطر تعطیلی مشاغل، بودجه‌ای به مردم اختصاص داد. صاحبان مشاغل ملزوم شدند حقوق ثابت کارمندانشان را پرداخت کنند، به افرادی که شغل خود را از دست داده بودند از طرف دولت حقوق داده شد و اجاره بهای بسیاری از شرکت‌ها و زمین‌های دولتی و مالیات خیلی از مشاغل بخشیده شد و بطور کلی به مردم کمک اقتصادی شد.
- **گو شین یو/ زن / ۲۰ / هاربین:** بله. در شهر من در طول پاندمی ضمانت رفاه وجود داشت و دولت از کاهش اجاره مغازه‌ها حمایت می‌کند. اگر بدشانسی آورده و مبتلا شوید، هزینه درمان دریافت نمی‌شود.
- **زن / ۲۱ / هونان:** البته که باید حمایت می‌شدند. من از اواسط ماه دوم سال شروع به کار کردم و آن زمان یارانه وجود داشت.
- **مرد / ۲۵ / پکن:** تا آنجا که من می‌دانم شرکت‌ها باید توسط دولت حمایت مالی شوند اما این قانون برای افراد صادق نیست.
- **مرد / ۲۴ / پکن:** همه دورکاری می‌کردند و از خانه پول در می‌آوردند.
- **مرد / ۲۸ / شَن دونگ:** شاید. اگر هم حمایتی بود من برای دریافت آن اقدام نکردم. معمولا از نظر مردم دریافت اینگونه حمایت و صدقه از طرف دولت کار ناشایسته‌ای است. در واقع اگر حمایتی هم بود، فکر نمی‌کنم مبلغ آن چشم‌گیر بوده باشد.
- **مرد / ۳۳ / خوب ِی-ووهان:** افراد چینی که در منزل قرنطینه بودند، از طرف دولت کمک‌های معیشتی دریافت می‌کردند. فکر می‌کنم حدود هزار تا هزار و پانصد یوان برای هر فرد بود که به حسابشان واریز می‌شد. خانواده‌ها هم از طریق اینترنت تمام کارها و خریدهای خود را انجام می‌دادند. این کمک ها باعث شد که مردم از دولت حمایت کنند و در حد توان، قرنطینه را ادامه دهند تا وضعیت بهتر شود. سفارت جمهوری اسلامی ایران در پکن هم جویای احوال ما بود و یک سری بسته‌های غذایی و بهداشتی را هم برای ما از پکن ارسال می‌کرد. از این لحاظ خیلی خوب بود .
- **زن / ۲۴ / خه بِی-تانگ شَن:** یکی از روش‌های زندگی چینی پس‌انداز پول است. حتی اگر نتوانید کار کنید، پولی که قبلاً پس انداز کرده‌اید می‌تواند برای مدت طولانی هزینه شود و هیچ کمبودی در پول وجود ندارد.
- **جیا جون / مرد / ۲۱ / جیاموسی:** بله. دولت به افرادی که واقعا نیازمند باشند یارانه می‌دهد.
- **مرد / ۱۶ / جیانگ شی:** در شهر من عمده کارگران و مغازه‌داران در اصل یارانه‌ای نمی‌گرفتند. فقط برخی از شرکت‌های کوچک و متوسط یارانه می‌گرفتند.

- **مرد / ۲۰ / تایوان:** پس از بسته شدن شهر ها، شهروندان حتی نمی‌توانستند بیرون از خانه بروند؛ بنابراین، دولت کادر پزشکی را برای کمک به این شهرها فرستاد و هر روز غذا توزیع می‌کردند. غذا رایگان بود و اهدای داوطلبانه شهروندان سایر استان‌ها نیز بود.
- **مرد / ۲۴ / چانگجی:** به هیچ وجه خبری از حمایت از سمت دولت نبود تا بالاخره محدودیت‌ها برداشته شدند.
- **زن / ۳۲ / پکن:** بله. یارانه وجود داشت و متقاضیان می‌توانستند برای دریافت آن اقدم کنند.
- **چِن پین چوئِن / مرد / ۲۱ / جیانگ سو-یانگ جو:** برخی افراد از یارانه دولتی برخوردار می‌شدند و برخی دیگر نه. افرادی که در منطقه ما بودند همگی مشمول دریافت یارانه دولتی بودند.
- **خو جین نَن / زن / ۲۱ / گَن سو-بَی یین:** بله. یارانه دریافت می‌کردند.
- **مرد / ۳۱ / شَن دونگ:** بله. اجاره خانه‌ها و هزینه‌ی مربوط به شرکت‌ها همه نیم‌بها حساب می‌شدند. بهره وام‌های بانکی کمتر شد و دولت در فروشگاه‌ها برای کالای خاصی تخفیف در نظر می‌گرفت.
- **مرد / ۲۷ / نینگ شیا هوی-این چوان:** دولت به افراد بیمار یارانه می داد. وام‌ها و بازپرداخت کارت‌های اعتباری نیز می‌توانستند به تعویق بیافتند که تأثیری در اعتبار حساب نداشت.
- **مرد / ۳۰ / شانگهای:** داروهای درمان کرونا تماما رایگان بود. شرکت‌ها و کارخانه‌ها از دولت یارانه دریافت می‌کردند. علاوه بر این، دولت برای پیشبرد اقتصاد کوپن صادر کرد، که ارزش زیادی نداشتند. متقاضیان می‌توانستند طبق برنامه‌ی معین ثبت‌نام و کوپن خودرا دریافت کنند. پس از ثبت‌نام و دریافت اولین خدمت، در هر مکان امکان استفاده از آن‌ها وجود داشت.

در دوران قرنطینه در منزل چه حمایتی از جانب دولت مرکزی یا ارگان‌های محلی از شما صورت می‌گرفت؟

- **زن / ۳۳ / پکن:** از ابتدای دوره کرونا ماسک ما را تأمین می‌کردند مثلا در خوابگاه ما هر ماه حدود بیست عدد ماسک رایگان در اختیار هر واحد قرار می‌گرفت و از خرید ماسک بی‌نیاز بودیم. این اقدام مسئولین چین باعث می‌شد که ما ناخودآگاه از ماسک نزدن شرم کنیم و به ماسک زدن تشویق شویم. در مورد استفاده از ماسک خود مردم به هم تذکر می‌دادند و تلاش می‌کردند اصول بهداشتی را رعایت کنند.

- **گو شین یو/ زن / ۲۰ / هاربین:** مأموران خدماتی با تحویل اقلام ضروری درب منزل به شما کمک می‌کنند تا مجبور نباشید بیرون بروید. دولت همچنین از وجود غذای کافی برای زندگی مردم با وجود محدودیت‌های حمل و نقل اطمینان حاصل می‌کند.
- **زن / ۲۱ / هونان:** نمی‌توان به طور واضح گفت. درمان رایگان مبتلایان به کرونا را دولت بعهده می‌گرفت.
- **مرد / ۲۵ / پکن:** فقط ووهان خدمات ویژه‌ای داشت: از جمله تحویل غذا در درب منزل، اشتراک رایگان در نرم‌افزارهای پخش ویدیوهای آنلاین و از این قبیل.
- **مرد / ۲۴ / پکن:** ماسک مجانی؛ هر روز سه بار سنجش دمای بدن.
- **مرد / ۲۸ / شَن دونگ:** چنین حمایت‌هایی وجود نداشت.
- **مرد / ۱۶ / جیانگ شی:** سهولت فراهم شده توسط دولت شامل استفاده از بسترهای آنلاین برای آموزش و تدریس، پرداخت آنلاین برای تحویل در منزل و بسترهای اینترنتی برای ثبت دمای بدن بود.
- **مرد / ۲۴ / چانگجی:** هیچ حمایتی نبود. در همین مدت دو ماهه برای تهیه غذا و ... هیچکس حق بیرون رفتن نداشت و چیزی هم رایگان نبود. مردم باید پول پرداخت می‌کردند تا وسایل مورد نیازشان را برایشان بفرستند. حتی ماسک هم رایگان نبود.
- **زن / ۳۲ / پکن:** کمیته‌ای وجود داشت که سرویس پیشتاز فراهم کرد. این اقدام در حین کم کردن ارتباط مردم با یکدیگر و افراد نزدیک به آنها، تحویل بسته‌ها و خریدهای بیرون از خانه را برای همه راحت می‌کرد. همچنین

شرکت‌هایی وجود داشتند که برای کاهش تماس دست با کلیدها، آسانسورها را به آسانسورهایی با قابلیت کنترل از طریق صدا تغییر دادند.

- **چِن پین چوئَن / مرد / ۲۱ / جیانگ سو–یانگ جو:** برای حمل و نقل، خرید لوازم و سرگرمی اقدام‌های متفاوتی صورت گرفت.
- **خو جین نَن / زن / ۲۱ / گَن سو–بَی یین:** انجام رایگان آزمایش اسید نوکلئیک NAT
- **مرد / ۲۷ / نینگ شیا هوی–این چوان:** در طول قرنطینه، پرسنل خدمات اجتماعی به درب منزل شما می‌آمدند تا به شما در خرید مواد غذایی کمک کنند.
- **مرد / ۳۰ / شانگهای:** اینترنت که ابزاری برای عمومی کردن اطلاعات اپیدمی بود، سرویس معاینه‌ی آنلاین را راه اندازی کرد.

نحوه قرنطینه در شهر شما، منطقه سکونت، شهرک و ساختمان محل زندگی‌تان به چه صورت بود؟ ارتباط میان افراد تا چه حد مدیریت یا محدود می‌شد؟

- **مرد / ۲۲ / هونان-چانگ شا:** ما اجازه نداشتیم که به دیدن یکدیگر برویم و صادقانه بگویم خودمان هم چندان تمایلی به ملاقات با دیگران نداشتیم.
- **هونگ مین/ مرد / ۲۰ / جیانگ مِن:** همانطور که گفتم فقط یک نفر می‌توانست به فروشگاه برود و خرید کند. همچنین تمام درب‌های مجتمع‌های مسکونی ساعت ۸ شب بسته می‌شدند و روز بعد ساعت ۱۲ ظهر باز می‌شدند.
- **زن / ۳۳ / پکن:** بعد از یک دوره طولانی قرنطینه و تعطیلی مدارس، دانشگاه‌ها، رستوران‌ها، آموزشگاه‌ها، آرایشگاه‌ها و ... قرار بر این شد که بر اساس کاهش چشمگیر آمارها و کنترل موفق بیماری، مدارس و دانشگاه‌ها بازگشایی شوند. رستوران‌ها که تا آن زمان فقط به صورت بیرون‌بر کار می‌کردند و یا اجازه تجمع بیش از سه نفر نداشتند هم اجازه بازگشایی پیدا کردند؛ اما متأسفانه یک هفته بعد از بازگشایی‌ها آمارها رو به افزایش رفت. دولت دوباره سریعاً همه مراکز آموزشی، ادارات، رستوران‌ها و ... را تعطیل کرد و دورکاری‌ها سخت‌تر از قبل ادامه یافت. دولت تصمیم گرفت از همه‌ی مردم به طور گسترده تست بگیرد. از همه ما در خوابگاه تست کرونا گرفته شد و نحوه تست‌گیری هم به این صورت بود که نمونه‌های هر سه نفر را در یک پلاستیک قرار داده و یک بار مورد آزمایش قرار می‌دادند و در صورتی که جواب تست مثبت می‌شد، هر سه نفر را جداگانه مورد آزمایش قرار می‌دادند تا فرد مبتلا مشخص شود. این کار در مقیاس گسترده باعث صرفه‌جویی در وقت، انرژی و لوازم آزمایش شد. ارتباط بین مردم خیلی شدید کنترل می‌شد اما خود مردم هم به خوبی این محدودیت‌ها را رعایت می‌کردند. در این دوره ورود و خروج افراد در شهرک‌های مختلف ممنوع بود و مهمانی و معاشرت‌ها به طور کامل لغو شده بود. مثلا در ساختمان ما با اینکه معاشرت و رفت و آمد همسایه‌ها با هم کنترل نمی‌شد و نظارتی نبود، اما هیچکس مایل به رفت و آمد با دیگران نبود. مردم به خوبی نکات پیشگیری را رعایت می‌کردند و حتی بسته‌های پستی و غذا و ... را به صورت رو در رو تحویل نمی‌گرفتند. پیک بسته‌ها را پشت در خانه قرار می‌داد و می رفت و بعد از رفتن او، صاحب خانه در را باز می‌کرد و بسته‌هایش را به منزل می‌برد.
- **گو شین یو/ زن / ۲۰ / هاربین:** مأموران امنیتی به هرخانواده مجوز تردد می‌دادند که خروج آنها را به یک نفر در هر دو روز یک بار و تنها برای خرید مایحتاج منزل محدود می‌کرد. با اینکه بدون مجوز اجازه‌ی ورود و خروج داده نمی‌شد، بازهم تمام درهای ورودی به جز یکی را می‌بستند.
- **زن / ۲۱ / هونان:** هر روزه خروج از خانه با زدن ماسک و اندازه‌گیری دمای بدن امکان پذیر بود. برای محل کار هم باید کد سلامت نشان می‌دادیم. افراد قرنطینه شده نمی‌توانستند در مکان‌های عمومی و اختصاصی بروند؛ اما

می‌توانستند از خدمات اختصاصی کارکنان مخصوص دولت که از آنها بدون ارتباط مستقیم مراقبت می کردند استفاده کنند. همچنین ارتباطات بین افراد بیشتر از طریق ابزارهای ارتباط الکترونیکی انجام می‌شد. از دیگر اقدامات، کم کردن ارتباط مستقیم و تعداد دفعات خروج از منزل تا حد ممکن بود.

- **مرد / ۲۵ / پکن:** اجتماعی که در آن زندگی می‌کردیم بسته شده و ورود و خروج آن تحت مراقبت شدیدی قرار می‌گرفت. در واقع ما اصلا نمی‌توانستیم به خانه دیگران برویم یا با غریبه ها در تماس باشیم.
- **مرد / ۲۴ / پکن:** موقع غذا خوردن در غذاخوری دانشگاه، هرکس به اندازه دو متر فاصله داشت و سر هر میز فقط یک نفر می‌توانست بنشیند. به هیچ عنوان از دورهمی و مهمانی خبری نبود. تمامی غذاهای بیرون‌بر از زیر الکل رد می‌شدند. نحوه قرنطینه به طور کلی بسته شدن تمامی درها به دنیای بیرون بود.

- **مرد / ۲۸ / شَن دونگ:** در دوران قرنطینه و زمانی که وضعیت هنوز وخیم بود، هیچ کس حق خارج شدن از خانه را نداشت. از هر خانواده فقط یک نفر می‌توانست هفته‌ای دو بار برای خریداری مایحتاج خانواده بیرون برود. هر خانواده یک کارت ورود و خروج داشت که هر بار چک می‌شد.
- **مرد / ۳۳ / خو بِی-ووهان:** با توجه به شیوع و گستردگی که این ویروس داشت، اول دولت آمریکا تصمیم گرفت که با هواپیما اتباع خود را از ووهان خارج کند و به همین ترتیب کشورهای دیگر هم همین تصمیم را گرفتند. اکثر افراد خارجی که در ووهان سکونت دارند دانشجو هستند؛ چون ووهان چین یک شهر دانشگاهی هست. وزارت بهداشت ایران هم به این فکر افتاد که ما را با هواپیما از ووهان خارج کند. بعد از حدود دو هفته که کار مجوزها که باید از سوی دولت چین صادر می‌شد به پایان رسید، قرار شد که ما از ووهان خارج شویم. ابتدا گفتند که ما اول با اتوبوس از ووهان به سمت شانگ های حرکت کنیم و حدود ۱۴ روز در شانگ های قرنطینه شویم و سپس از شانگ های با یک پرواز مستقیم به ایران برویم. این کار عملا ممکن نبود و دولت چین

و دولت محلی هم اجازه‌ی این کار را ندادند. بهترین روش این بود که با یک پرواز مستقیم به تهران برگردیم. بعد از اینکه تمام مجوزهای پرواز صادر شد، تمام دانشجویان و خانواده‌های ساکن ووهان همه با هم به تهران آمدیم. وقتی به تهران رسیدیم، در هتلی در شهریار به مدت هجده روز قرنطینه شدیم. از همه‌ی ما تست گرفتند و خدا را شکر همه‌ی ما سالم بودیم و هیچ کدام مبتلا نشده بودیم.

- **زن / ۲۴ / خه بِی–تانگ شَن:** قرنطینه در شهر ما نیز به طور یکسان انجام شد و تردد در خیابان ها مگر در شرایط ضروری ممنوع بود. ارتباط میان افراد به ارتباط مجازی محدود شد و همه تا حد امکان خود را در خانه قرنطینه کرده بودند.
- **جیا جون / مرد / ۲۱ / جیاموسی:** افراد در منزل قرنطینه می‌شدند و فقط برای کارهای ضروری خانه را ترک می‌کردند. ارتباط بین مردم از طریق پیام‌رسان‌ها و به شکل آنلاین صورت می‌گرفت. اگر فردی مبتلا به کرونا بود، به مدت یک ماه حق بیرون رفتن از خانه را نداشت.
- **مرد / ۱۶ / جیانگ شی:** در محله ما خیابان اصلی به چند بلوک تقسیم شد و بلوک‌ها توسط ورقه‌های آهنی جدا شدند. از آنجایی که خبر شیوع کرونا توسط رسانه پخش شد، مردم ابتکار عمل را به دست گرفتند و ارتباطات بین فردی مستقیم را کنار گذاشتند و محدودیت‌هایی را برای ورود و خروج از ساختمان‌های مختلف اعمال کردند.
- **زن / ۳۲ / پکن:** منطقه مسکونی ما اطلاعیه‌ای ارسال کرد که هشدار می‌داد ساکنان منطقه می‌بایست هر نوع میهمانی و دورهمی‌های خانوادگی را مودبانه رد کنند و از ارتباط نزدیک با ساکنان خارج از منطقه مسکونی اجتناب کنند.
- **چِن پین چوئَن / مرد / ۲۱ / جیانگ سو–یانگ جو:** می‌بایست تعداد دفعات رفت و آمد در هفته را ثبت و کنترل می‌کردیم. در واقع دولت نمی‌تواند بیش از حد در ارتباطات بین فردی دخالت کند. همه‌ی این مسائل وابسته به آگاهی مردم است؛ اما دولت وضعیت واقعی را به مردم اعلام می‌کرد.
- **خو جین نَن / زن / ۲۱ / گَن سو–بَی یین:** اکنون محل زندگی ما به شدت قبل کنترل نمی‌شود؛ اما مردم هنوز اجازه حضور در تجمعات را ندارند.

- **مرد / ۲۷ / نینگ شیا هوی-این چوان:** منطقه توسط چندین فرد متخصص محافظت می‌شد. افراد هر منطقه کارت‌های ویژه‌ای داشتند و می‌توانستند با آنها وارد منطقه شوند. مردم را از ارتباط با هم پرهیز می‌دادند و رفت و آمدهای خانگی ممنوع بود و به صورت جدی کنترل می‌شد.
- **مرد / ۳۰ / شانگهای:** برای خروج از منطقه مسکونی نیاز به مجوز عبور بود که شامل بررسی کد سلامت افراد و اندازه گیری دمای بدن بود. اخبار رسانه‌ها و ادارات دولتی که با تمام توان پخش می‌شدند از مردم می‌خواستند که رفت و آمدها را کاهش دهند. بخش اعظم فروشگاه‌ها و اماکن تفریحی بسته شد. درب منزل افرادی که در خانه قرنطینه می‌شدند مهر و موم می‌شد و افرادی که باید در مکان‌های مشخص قرنطینه می‌شدند، توسط بازرسان تعیین شده به محل‌های مخصوص برده می‌شدند.

آیا در محل زندگی شما اعتراضی به محدودیت‌های ایجاد شده از جانب مردم صورت گرفته است؟

- **مرد / ۲۲ / هونان-چانگ شا:** اعتراضات وسیعی از جانب گروه‌های مختلف صورت نگرفت. البته همان‌طور که می‌دانید همیشه افرادی هستند که نسبت به اجرای قوانین معترض باشند. طبیعتا در اینجا هم تعداد کمی از افراد به شکل مستقل قوانین را زیر پا گذاشته و نسبت به آنها معترض بودند.
- **هونگ مین/ مرد / ۲۰ / جیانگ مِن:** دانش آموزان و کارمندان حتی خیلی خوشحال بودند که دیگر لازم نیست به مدرسه و سر کار بروند. البته تعداد خیلی کمی از افراد هم به این محدودیت‌ها معترض شدند که چون تعدادشان زیاد نبود به آنها اهمیتی داده نمی‌شد.
- **زن / ۳۳ / پکن:** در ابتدای دوره‌ی شیوع بیماری که مردم هنوز اطلاعات کاملی نسبت به این بیماری نداشتند، استرس و نگرانی زیادی بین مردم وجود داشت. تلویزیون چین تبلیغات زیادی از عملکرد چین در مقابله با بیماری و ساخت بیمارستان و امکانات درمان و حتی کنترل آمار مبتلایان و کشته‌ها داشت. به دلیل متزلزل بودن افکار عمومی، هنوز بین مردم شک و تردید و بی اعتمادی وجود داشت و به طور قطع به آمارها اعتماد نداشتند (به خصوص خارجی ها و دولت های دیگر). در آن زمان ما هم نسبت به صحت این تبلیغات و آمارها و وجود پنهان‌کاری مشکوک شدیم؛ اما بعد از مدتی به همه ثابت شد که کنترل‌ها واقعی بوده و آمارها واقعاً نشان دهنده‌ی عملکرد خوب دولت بود. از آنجا که چین دقیقاً اعلام می‌کرد که در هر منطقه، هر شهرک و هر خیابان چه تعداد مبتلا وجود دارد، جای هیچ پنهان‌کاری و شک و شبهه وجود نماند و صحت آمار اثبات شد. همچنین این کار در کنترل بیماری بسیار موثر بود چون باعث میشد مردم هر محله با توجه به تعداد مبتلایان توجه بیشتری به اصول بهداشتی و قرنطینه در منزلشان داشته باشند. در مورد اعتراض مردم به این اقدامات، ما اکثراً داخل خوابگاه بودیم و بیرون نمی‌رفتیم و اعتراض چندانی را شاهد نبودیم اما در فضای مجازی چند کلیپ از رفتارهای مختلف مردم و واکنش ها نسبت به تذکر پلیس دیدیم. مطمئناً اعتراض یا تخطی وجود داشت اما اعتراض تند یا گسترده‌ای صورت نگرفت.
- **گو شین یو/ زن / ۲۰ / هاربین:** خیر. اطرافیان من با قوانین کاملا همکاری می‌کنند و حتی محتاط‌ترند.
- **زن / ۲۱ / هونان:** در آنجا خیر. همه خیلی فعال با اقداماتی که برای پیشگیری و کنترل صورت می‌گرفت همکاری می‌کردند.
- **مرد / ۲۵ / پکن:** بله، اما تعدادشان بسیار کم بود.

- **مرد / ۲۴ / پکن:** خیر. همه با دولت همکاری کردند و اتحاد داشتند. از درون ناراحت بودند که نمی‌توانستند مثل قبل تفریح داشته باشند ولی همه با دولت همکاری کردند.
- **مرد / ۲۸ / شَن دونگ:** خیلی کم.
- **مرد / ۳۳ / خو بِی-ووهان:** چون دولت حمایت‌های مالی خوبی برای هر خانواده در نظر گرفته بود، هیچ کدام از خانواده‌های چینی مشکلی با این قرنطینه نداشتند. همین مدیریت صحیح باعث شد مردم با آرامش و اطمینان در منزل بمانند و هر خریدی که دارند از طریق اینترنت انجام دهند و منتظر بمانند تا خود دولت محدوده نظامی را لغو کند.
- **جیا جون / مرد / ۲۱ / جیاموسی:** اگرچه دوران سختی بود اما مردم ضرروت اجرای قوانین را درک می‌کردند و اعتراضی وجود نداشت.
- **زن / ۳۲ / پکن:** خیر.
- **مرد / ۱۶ / جیانگ شی:** اعتراضی صورت نگرفت. در حقیقت لازم نبود اعتراضی صورت بگیرد.
- **مرد / ۲۴ / چانگجی:** نمی‌توانستند اعتراضی بکنند، وگرنه دستگیر میشدند.
- **چِن پین چوئَن / مرد / ۲۱ / جیانگ سو-یانگ جو:** خیر.
- **خو جین نَن / زن / ۲۱ / گَن سو-بَی یین:** خیر.
- **مرد / ۲۷ / نینگ شیا هوی-این چوان:** بله. مردم می‌خواستند از خانه خارج شوند تا سرکار بروند و کسب درآمد کنند، نه اینکه اعتراض کنند. بیشتر اعتراض‌ها به محدودیت‌های تردد بود که مانع کار کردن و کسب درآمد می‌شد.
- **مرد / ۳۰ / شانگهای:** خیر.

مهم‌ترین کلیدواژه در کنترل کرونا در چین را چه می‌دانید؟

- **مرد / ۲۲ / هونان-چانگ شا:** من فکر می‌کنم که اتحاد و پیوند میان مردم و دولت بزرگترین رمز موفقیت ماست.
- **هونگ مین/ مرد / ۲۰ / جیانگ مِن:** به نظرم قدرت اجرایی دولت و همکاری گسترده مردم باعث این موفقیت شد. من سه عامل را در کنترل این بیماری مهم میدانم. یکی اینکه باید منشأ ویروس کنترل شود؛ یعنی افراد مبتلا و شهرهای خطرناک مثل ووهان چین. دومین عامل، برخورد با افراد خاطی است. سومین مسئله اجرای دستورالعمل‌ها و مراقبت از افراد سالم است. مثل بستن جاده‌های عبور و مرور شهری، فراهم کردن زیرساخت‌های فضای مجازی برای برگزاری کلاس‌های آموزشی و آموزش نکات بهداشتی در رسانه‌ها و کلاس‌ها. در یک ماه اخیر به ندرت مورد مثبتی ثبت شده و به همین خاطر دولت برای جلوگیری از شیوع دوباره، نهایت توان خودش را به کار می‌برد. دولت نقش مهمی در کنترل ویروس ایفا کرد و تمامی مردم با اعتماد به اقدامات دولت و اجرای کامل آنها توانستند ویروس را مهار کنند.
- **زن / ۳۳ / پکن:** همکاری دولت و مردم مهم‌ترین نکته بود. دولت با تعطیلی کامل، قرنطینه، فرهنگ‌سازی و تشویق مردم در رسانه‌ها و اختصاص بودجه برای مردم، زمینه را برای همکاری و همدلی مردم فراهم کرد و مردم با درک درست موقعیت، جان خود و خانواده هایشان را نجات دادند.

- **گو شین یو/ زن / ۲۰ / هاربین:** من فکر می‌کنم حاصل تلاش مشترک دولت و مردم بوده است. دولت تصمیمات موثر اتخاذ کرد و برای ساخت یک بیمارستان بزرگ فقط در چند روز پول و منابع کافی در نظر گرفت. مردم با دولت همکاری کردند، مردم با هم بودند. برای بهبود شرایط شهری که وخیم‌ترین اوضاع را داشت از هر جایی در سرزمین مشارکت صورت گرفت. پزشکان و پرستاران به خط مقدم شتافتند، در حالی که سخت‌ترین شرایط منتظر آنها بود. به نظر ما در آن زمستان آنها دوست‌داشتنی‌ترین و شجاع‌ترین افراد بودند.
- **زن / ۲۱ / هونان:** واکنش سریع. کنترل و قرنطینه به موقع، تحقیقات، پیشگیری‌های زود هنگام و کاهش تماس‌ها و ارتباطات بسیار مهم بود. همچنین تلاش‌های کادر پزشکان، عملکرد خوب کشور و همکاری ادارات دولتی نیز نقش مهمی داشتند.

- **مرد / ۲۰ / تایوان:** اگر می خواهید در مورد کلمات کلیدی و مهم در طول دوره اپیدمی صحبت کنید، احتمالاً این کلیدواژه نام آقای جونگ نَن شَن (Zhong Nan shan) باشد. یک پزشک ۸۰ ساله مسن که با شنیدن خبر بیماری با خطر اپیدمی، به منطقه فاجعه بار رفت. به این قهرمان نشان افتخار ملی اعطا شد.

- **مرد / ۲۵ / پکن:** در مقایسه با اروپا و ایالات متحده، اقدامات پیشگیری و کنترل چین در مراحل آخر اپیدمی سخت تر اجرا شد (نه در مراحل اولیه). مردم بیشتر رعایت کردند و مفاهیم ارتقا بهداشت نیز بهتر بود.
- **مرد / ۲۴ / پکن:** اتحاد
- **مرد / ۲۸ / شَن دونگ:** قرنطینه. راه مؤثر دیگری وجود ندارد. وقتی که یک مورد بیمار تشخیص داده می‌شود، او و تمام افرادی که با او در تماس بوده‌اند باید قرنطینه شوند.
- **مرد / ۳۳ / خو بِی-ووهان:** کمک‌های مالی و مدیریت صحیح. اگر چنین سیستمی، چنین کمک‌های مالی و چنین مدیریت صحیحی باشد (البته نه صرفا تعطیلات) و دولت از مردم و قشر آسیب‌پذیر حمایت کند، ما هم می‌توانیم بر این ویروس غلبه کنیم. امیدوارم که زودتر شر این ویروس منحوس از سرمان کم شود.
- **زن / ۲۴ / خه بِی-تانگ شَن:** پیشگیری از خود ما آغاز می‌شود. از آنجایی که هیچ داروی مشخصی وجود ندارد، در این مورد برای همه مهم است که به طور فعال برای پیشگیری از اپیدمی همکاری کنند.
- **جیا جون / مرد / ۲۱ / جیاموسی:** سرعت بالای دولت مرکزی در اجرای قوانین و الگوبرداری دقیق و کامل دولت‌های محلی از آن. همچنین در اولویت قرار دادن منافع و سلامتی مردم.
- **مرد / ۱۶ / جیانگ شی:** قرنطینه خانگی، ثبت آنلاین دمای بدن و حفظ ثبات قیمت.
- **مرد / ۲۴ / چانگجی:** زور و اجبار

- **زن / ۳۲ / پکن:** من فکر می‌کنم نکته مهم این است که مردم چین اعتماد زیادی به دولت دارند. دولت ما نیز مردم را به عنوان هسته اصلی برای گسترش آگاهی‌ها در نظر می‌گیرد. بنابراین دولت در کنار مردم می‌توانند به اتحاد برسند.
- **چِن پین چوئَن / مرد / ۲۱ / جیانگ سو–یانگ جو:** سیستم اداری کارآمد، قدرت کنترل دولت بر کشور، ایجاد آگاهی در مردم و پیشگیری و کنترل خودمختار با واکنش سریع نسبت به اپیدمی.
- **خو جین نَن / زن / ۲۱ /گَن سو–بَی یین:** اقدامات دولتی موثر و شفاف و همکاری مردم.
- **مرد / ۲۷ / نینگ شیا هوی–این چوان:** حمایت‌های قاطع و بزرگ دولت باعث می‌شد مردم خود را برای جلوگیری از انتشار بیماری سازماندهی و بسیج کنند؛ سازماندهی و فرستادن تعداد زیادی از کادر درمان به مناطق درگیر با بیماری؛ سازماندهی قدرت تمام کشور برای توزیع وسایل مختلف پزشکی و مایحتاج روزمره.

- **مرد / ۳۰ / شانگهای:** دولت و مردم واقع‌گرایانه با ویروس کرونا برخورد کردند. انتشار همگانی اخبار، سازماندهی سریع اقدامات و قرار دادن اقدامات پیشگیرانه علمی در دستور کار دولت نقش بسیار مهمی داشتند.

سخن پایانی:

در مقام جمع‌بندی، برای پرهیز از طولانی شدن مطلب، فقط تفاوت های تصمیمات اتخاذی توسط نهادهای مسئول مهار کرونا در دو کشور پرداخت‌شده و مواردی که در کشور ما کم‌رنگ‌تر بوده ذکر می‌شود. البته که نگارنده نیز معترف به نکات مثبت بیشمار در مبارزه ستودنی ایران عزیز است و معتقد است هنگام حصول به موفقیت نسبی در مهار کرونا باید به صورت مبسوط به آن پرداخته شود.

در سری مصاحبه‌های فوق دانشجویان سعی کردند تجربیات دست‌اول چین، نه آن‌چه که در مطبوعات آن کشور منعکس می‌شود را ارائه کنند. هدف ابتدایی از این مصاحبه‌ها، ارائهٔ شاهد مثالی به مردم کشورمان برای مؤثر بودن محدودیت های اتخاذی ستاد ملی کرونا در جهت ایجاد محدودیت‌های کرونایی بود.

از مصاحبه‌ها می‌توان دریافت، پس از نارضایتی شدید و همگانی مردم چین از مرگ *لی ون لیانگ*(همان پزشکی که برای اولین بار شیوع بیماری را علنی کرد و مورد بازخواست قرار گرفت)، تلاش‌های حزب کمونیست و دولت این کشور با طلوع نتایج موفقیت‌آمیز مهار کووید ۱۹ مورد استقبال ملت این کشور قرار گرفته و با انجام کار رسانه‌ای منسجم، آن نارضایتی اولیه تبدیل به حس موفقیت و غروری ملی برای چین شد.

در تمامی مصاحبه‌های انجام شده، سخت‌گیری همه ارگان‌های حکومت چین در اجرای اصول ابلاغی کنترل بیماری، کاملاً واضح و مشخص است. همانطور که در اکثر صاحبه ها مشخص است، شاه بیت اصول اتخاذ شده، رویکرد فعالانه در شناسایی ، جداسازی و در نتیجه شروع زودتر روند درمان بیماران بود. تمامی ارگان‌ها باید با اولویت مطلق به اصل جلوگیری از گسترش شیوع بیماری در حیطه عملیاتی خود، تصمیمات مربوطه را اتخاذ می‌کردند. به عبارتی مسئله مهار کنترل سریع بیماری بالاتر از تمام مسائل کشور چین قرار گرفته بود و مسئولیت تنظیم و اجرا و یا تخلف از مقررات و اثربخشی آن اقدامات بر عهده نهادهای زیرمجموعه قرار داشته است. به عنوان مثال می‌توان به ایجاد نقاهت‌گاه‌های بزرگ برای جداسازی بیماران قطعی، قرنطینه کامل تمام افراد مرتبط با بیماران در منزل با نظارت شدید، انجام تهاجمی تست‌های گسترده در مناطقی که بیمار مشاهده می‌شود، قرنطینه تمام مسافران کشور به مدت دو هفته با هزینه متقاضی ورود به کشور و .... اشاره کرد.(که هنوز در کشور ما اجرایی نشده و مبدا ورود این بیماری نیز همین سهل انگاری بوده است)

در نحوه اجرای قرنطینه، سیاست‌های اتخاذی توسط دولت‌های محلی، میزان حمایت‌های انجام‌شده از طرف دولت و .... میان مناطق مختلف چین تفاوت‌های عمده‌ای مشاهده می‌شود. دولت‌های استانی و محلی با توجه به شرایط موجود اصول ابلاغی را اجرا می‌کردند. استانداری‌ها، فرمانداری‌ها، بخشداری‌ها و حتی دهداری‌ها همگی بازوهای اجرایی این سیاست‌ها بودند که البته در صورت هر گونه اهمال‌کاری، مسئولان امر به شدت مجازات می‌شدند. به عنوان مثال در مناطق برخوردار میزان حمایت‌های دولتی از مردم در دوره قرنطینه تقریباً صفر بود و در تعداد اندکی از مناطق حتی کمکی‌های مالی نیز انجام شده است. در مواجهه با تخلفات، بدون اغماض چنان فضای رسانه‌ای علیه مقام یا شهروند متخلف ایجاد می‌شد که هیچ کس جرئت سرپیچی از مقررات را به ذهن خود راه نمی‌داد.

نکته چشم‌گیر دیگر ذکر نام جونگ *نان شن* دانشمند پزشک ریه (پولمونولوژی) به عنوان چهره‌ای الهام‌بخش مبارزه با کرونا توسط بسیاری از مصاحبه‌شوندگان و حتی یک تبعه تایوانی بود. سیاسی نبودن، و نقش موثر وی در مهار سارس از ویژگیهای مهمی است که برای این چره تعریف شده بود. با شیوع بیماری در وو هَن وی به خط مقدم بیماری رفت اما درگیر تماس با بیماران در خط مقدم درمان نشد. گروه تحت نظر وی به دقت، تمام زوایای بیماری را بررسی کرده و یافته‌های علمی خود را جلوتر از توصیه‌های سازمان بهداشت جهانی و ... بکار می‌بستند، توصیه‌های این چهره علمی کاملاً مورد قبول مردم قرار می‌گرفت. این در حالی است که به علت امواج پی در پی شیوع کرونا در کشورمان چهره های علمی به شدت درگیر درمان بیماران بودند و عملا چنین چهره سازی در کشور ما شکل نگرفت.

همان‌طور که در چندین مصاحبه فوق دیده می‌شود، نارضایتی از تعطیلات گسترده در چین نیز وجود داشته اما با توجه به سلطه بی‌چون و چرای حزب کمونیست بر رسانه‌های داخلی، کمتر به خارج از کشور منعکس شد. بدیهی است با توجه به وسعت و جمعیت این کشور، مشکلات ناشی از تعطیلات گسترده، تعطیلی چرخ تولیدات صنعتی و ... شرایطی بسیار وخیم را بر چین تحمیل کرد، اما با وجود تمام این مشکلات اولویت اصلی آن کشور، یعنی مهار کرونا، مانع از اتخاذ هیچ‌گونه تصمیمی نشد و نهایتا در سایه موفقیت بدست‌آمده، کاستی‌های ناشی از پنهان‌کاری اولیه از یاد تمام مردم پاک شد. در پایان امیدوارم کشور عزیزمان با در اولویت قراردادن مهار کرونا بتواند هر چه سریعتر بر این بیماری غلبه کند و مردمان ایران عزیز بهار ۱۴۰۰ را بتوانند به راحتی جشن بگیرند.

نویسنده: دکتر امین بذرافشان، عضو هیئت علمی دانشگاه تهران